Lőwy Árpád

(Dr. Réthy László)

Tréfás Versei

Második Kiadás

Kiadják: Barátai:

Előszó

Közel 10 éve annak, hogy Lőwy Árpád "*válogatott verseinek*" első kiadása megjelent, s az az utolsó példányig már évek óta elfogyott. Azóta állandó ostromnak vagyunk kitéve azok részéről, akik azt megszerezni vagy nem tudták, vagy pedig könyvük elkallódott, hogy az általunk több ízben kilátásba helyezett II-ik kiadást mielőbb bocsássuk rendelkezésükre. Ezen ígéretünk beváltásában eddig sok leküzdhetetlen akadály gátolt meg, s most nagy áldozatok árán sikerült ezeket elhárítani s kézirat gyanánt, a *nyilvánosság kizárásával* számozott, zárt példányokban juttatjuk el Lőwy Árpád tréfás verseinek II-ik kiadását kizárólag a Lőwy barátai és tisztelői számára.

A II-ik kiadás az elsőtől a következőkben tér el:

1. A II-ik kiadásból az ú.n. *"Fehér versek"*-et kihagytuk s e helyett olyan tréfás verseket vettünk be, melyeket az első kiadásból különféle okokból annakidején kénytelenek voltunk kihagyni. Így a II-ik kiadás az összes *"tréfás versek"* gyűjteménye.

2. A II-ik kiadásba bevettük a Lőwy nevesebb kortársai által hozzá írt néhány érdekesebb verset.

Felkérjük a könyv tulajdonosát, illetve olvasóját, hogy az *kézirat* gyanánt kezelje, hogy avatatlan kezekbe ne kerüljön soha.

Arad, 1929 November hó

Lőwy Árpád
barátai

LŐWY ÁRPÁDHOZ ÍROTT VERSEK

Lőwy Árpádról

– Sipulusz –

[Az 1904. Január 25 én a bécsi "Viktóriában" megtartott magyar bál alkalmából.]

Nem vet búzát
Nem vet árpát
Szegény költő
Lőwy Árpád

Nincs neki hat ökre
Csak szárnyas lova,
Hogyha felül rája
Vágtat vele tova.

Elkalandoz véle
Szép tündérországba,
Hátha még hallanák
Férfi társaságba:

Itt szava édes méz,
Sőt templomi zene,
De ha *magunk vagyunk*
Megette a fene.

Endrődy Sándor üdvözlete Lőwy Árpádhoz

– 1911. November 20. –

Lőwy Árpád örülök, hogy
Utolért a Nemezis,
És ujjongva ünnepellek:
Hatvanas lettél te is!

Hatvan évig lófaszkodtál,
Vetetted a szar-magot:
Most hát rágódhatsz a multon,
S a jövendőt – *baszhatod!*

Lantos Lőwy Árpádhoz

– Józsa Antal –

Bülbül szavú költő,
Ki ért hatvan tavaszt,
S ki nem daloltál mást -
Igen ... csakis ... csak azt.
Csakis a szerelmet,
Pajkos tavaszával,
S ezt derítéd az élc
S a humor ravaszával.

Ki bölcsen eltüréd
Az élet hogyha mart,
S elméd a szarbul is
Színaranyat facsart.
Csak pöngesd tovább is
Szent Dávidként hárfád,
És szarj a világra
Lantos Lőwy Árpád.

Lőwyhez

– Károlyi Árpád –

Mindig csak eszményi az igazi költő,
Akármiről dalol és akármit költ ő.
S jusson bár lantjára a belek remeke:
Ez se szar lesz nála, hanem gyöngy s csemege.

Óda Lőwy Árpádhoz[1]

Óh Lőwy mester, bülbülszavú igricz,
Hadd illessem babérral lantodat.
Itt a Kagálban, hol tombol a víg vicc,
Ügybuzgó ódám fennkölten fogadd.
Óh engedd meg, hogy előtted felálljak,
Miként pina előtt fel áll a fasz....
S hogy néked meghatottan gratuláljak,
Érdemdús ősznek, a zsenge tavasz.
Oly elfogódva, bámulón, rajongva
Néz föl költészetedre a magyar:
Mint impozáns, hatalmas trágyadombra,
Kis térfogatú szerény kutyaszar.

A költészet az ember jóltevője,
Számos előnyt köszönhetünk neki
Arannyá lesz egünk komor felhője,
Ha a poéta lantját pengeti.
Óh, hát még te! Te legdicsőbb érted,
A búval baszott magyarnak mi kell?
Te vagy az út, az igazság, az élet,
Óh az a dal, mit lantod énekel!

---

[1] Abból az alkalomból, amidőn a perzsa Sah Lőwy Árpádot verseiért a nap és oroszlánrenddel tűntette ki.

Óh Lőwy mester! Te vagy amaz Árpád,
Ki hont szerzél e szép iránynak itt,
S kéjjel szagolja Adria s a Kárpát
Nóta fádnak szagos virágait.
A szar undok volt, a valag meg ocsmány,
Te vetted őket ajkaidra *vígan*,
Te lejöttél s dallal beillatozván,
Most rajtuk a poézis bája van.

Ki mondja azt, hogy pornográf vagy s perversz?
Ki Téged olvas édesen mulat.
Óh szebb egy húsból – vérből való vers, mint
Száz nyavalygós ábránd és hangulat.
Más enyeleg, flörtöl csak múzsájával,
Őszínte hangot s érzelmet kerül,
Te, mint szeretőt: úgy karolod által
S a hogy dukál – megbaszod emberül.

Halikon prűd parfümszagú berkébe,
Csak szarj ezután is vitézül bele,
A segged mindig kitörüli érte
A babér finom, selymes levele.
Beszélj nekünk tovább is szerelemről,
Te illatos, igaz szavú dalos,
Az vagy nekünk a poéta-seregből,
Mint naív lánykáknak Pósa Lajos.

Köszöntlek költő! Tudj még soká lőni,
És légy mint múzsád jókedélyű, víg –
Éltessen Isten addig köztünk Lőwy,
A meddig élnek költeményeid.

Lőwy Árpádhoz

– Kozma Andor –

Céda társaságban merengek egy úron,
Ki Máy Lajossal, hogy pendül egy húron;
Konkoly között látok egy szem tiszta érpát,
Kócmadzagon gyöngyöt – ki ez? – *Lőwy Árpád*.

Lőwy Árpád itt ül csöndesen, szerényen,
Túl minden nagyképű szemérmes erényen,
Zaftos malacságtól csak úgy csurog szája,
Ki e Lőwy Árpád s merre van hazája?

Erős gyanakvással kérdeztem eztet,
Mert orra nem Lőwy s tán pöcse sem metszett,
Figyelem mit versel virágrul, tavaszrul,
Hegyről, kutyaszarról, picsárul, lófaszrul.

Valami különös érdekes van benne,
Mintha önmagánál sokkalta több lenne?
Mintha ... kikutatni, ki is Ő? volt gondom;
Az eredmény teljes, íme hát elmondom:

Nos, e Lőwy Árpád, kin Lajos bá' épül,
Ez az, ki a rácnak bebaszott fasz nélkül,
Ez tette oly helyre a rácoknak nyelvét,
Hol francia nem nyal, csak ha lyukat elvét.

Nagy potenciáju, roppant tudománnyal,
Ez a Lőwy Árpád a magasba szárnyal –
S ha leszáll közénk is, az nagy megbecsülés,
Gebének telivér ménnel közösülés.

Tartsuk szerencsénk leereszkedését,
Minden egy szavát is márványlapra véssék,

Nagylapra, hogy rajta sok lófasz elférjen,
Tudós Réthy László – Lőwy Árpád éljen!

Holló Barnabás mesterhez, a Lőwy-szobor megalkotójához.

– Bauer Zsiga –

(Budapest, 1907. Január 25.)

Tisztelt Urak! Van szerencsém
Üdvözölni Önöket
Kikhez a túlpartról hozok
Testvéri üzenetet.

A "Miskolci asztal" küldött
Villamoson ide el,
Mert ma egy műalkotásról
Fog lehullni a "lepel".

Hollómester nagy műveit
Ismeri az egész hon,
Dicsérik urak s hordárok,
Kint az utca sarkon.

Ámde ennek a szobornak
Jobban örülünk mi ma,
Mintha Holló mester ötven
Minisztert kifaragna.

Lőwy Árpád élő alak,
Jó kedvű vén poéta,
Verseire hogyha rágyújt:
Virág, fing és rakéta,
Csalogánydal, dobos torta,
Kutyafasz, jégverem,

Vázsonyi bélsár, kóser-koszt,
Öt hatosos szerelem.

Haza, morál, strimflikötő,
Csillagos ég, pisszoár:
Egyszer a szarban botorkál,
Aztán meg az égbe' jár.

Lőwy Árpád a mi költőnk,
Tartsa Isten még soká
És koszorút annak, aki
A képét megalkotá!!!

Szávay Gyula üdvözlete Lőwy Árpád-hoz

– Debrecen, 1911. November 18. –

Lantomnak húrja dagadj, merevülj,
S minden ízedben légy ma eleven;
Állj, mint Árpádunk közép tengelye
Állott valaha, büszkén, mereven.
Óh hogy az idő eljár cudarul,
És egy Sión is így elkukacul,
Íme a költő s az etimológ,
Kinek mindene – lóg!

Nem anya szült óh Lőwy téged,
Kit anya szül, az nem ily meztelen,
S hogy ok nélkül szüljön óriást:
Egy Lőwyné sem olyan esztelen.
Csillag vagy és csillagról származol,
Ködfarkú üstökös járt valahol,
A fiastyúkot megárnyékolá
S az pottyantott alá!

Hogy hova hulltál, mi volt a rakás,
Meg nem szagolja soha földi orr!
És fel ne nyissa neki cekkered,
Mert e lombikban lényed titka forr;
Irigy világ ne csenje tőled el,
Mit bensődnek magába zárni kell,
Óh tedd bensődbe mind e készeket
S lóalkatrészeket!

Mert tudós vagy, oh költőkirály,
Világ első matematikusa,
Ki gyököt vonsz a Pegazusból is,
És gyökvonásod soha nem kusza, -
Gyökét szőrmentén simogatja más,
A te erényed az alsó fogás,
Más a Pegazust kapja üstökön,
Te lent (csütör) tökön.

Óh gyermekkertész, Adriátul ím,
Kárpátokig ma kerted egy virág!
Könnyezve, nézd gyöngyharmattól pisilnek
Szűz liliomok, gyenge ibolyák.
Tudom, mit akarsz erre mondani,
Óh te dicső, te nagy sehonnai,
Látom is szendén mozgani a szád,
Verje beléd hát nagy vörös - szellemét
Óh Lőwy Árpád,
Az Adria s a Kárpát!

Az ezredik felolvasásra

(Dr. Träger Ernő)

– Bécs, 1914. március 23. –

A legkisebb a büzérek között
Lőwyt dícsérni díszbe öltözött.

A nagysághoz bár fel nem érek,
Hadd zengjen róla mégis az ének.

Ki dalol nekünk sok-sok év óta,
Ma szóljon egyszer róla a nóta.

S ha szent ígéid nyomába nem ér,
Fogadd szívesen, ki adja – büzér!

Téged köszönlni szóval nem lehet,
Zsoltár, imádság már maga neved

A föld nem hordott még íly kedvelt lényt,
Amerre jársz, szórsz kacajt, derűt, fényt.

Megtérni soha nem fogsz a porba:
Glóriásokkal ülsz már egy sorba!

Kopott táskáddal jártad a Glóbust
S hallva, fűevők is ették a hust.

Mit tanítottál, lantod mit dalolt?
Azt, mit e földön mindenki szagolt.

Azt, mit e földön mindenki akart:
Pissoirt, picsát, lófaszt s főleg szart.

De szádban ezek mind mézzé váltak
S rigmusid szárnyán az égbe szálltak.

Ma dicsőséged csúcsához értél,
Ezredszer olvassz, hát hozzánk tértél.

Agglantos, nekünk ki annyit adtál,

Az olvasásban már kifáradtál.

Nézz, itt vagyok én, van hozzá erőm,
Felajánlkozom íme vakmerőn.

Pihenj te Lőwy a babérokon,
Versid majd olvasom én, a rokon.

Ti pedig társak, öregek, vének,
Lőwyt dícsérni jertek büzérek:

Szarjatok neki piramist végre,
Amely hálából felér az égre!

Üdvözlő vers Lőwy Árpád nevenapjára

– Dömötör László –

Pajtás, semmi a föld felett,
Teljes boldoggá nem tehet.
Szépség, pénz, avagy szerelem
Még nem elég az életben.
A dúsan terített asztal
Eléggé meg nem vigasztal,
Egy van, minek meg kell lenni,
Nélküle nem lehetsz semmi.
E nélkül a pompa, fény, kincs,
Olyan, mint rabnak a bilincs,
Ez az egy, mi itt a földön
Még a szegénynek is öröm.
S ez a dolog nem más pajtás,
Mint a jó *szarás*!
Ezt az egyet, jó barátom
Neked szívemből kívánom!
Szarj tíz ágyú erejével,
Endrődynek ihletével,

Szarj a földre, szarj az égbe,
Illatos poéta légbe,
Szarjál Roberts tábornokra,
Vagy annak a gallérjára,
Szarj a saját tenyeredbe,
Szarj, ha tudsz hát a képedre.
Szarj nem tudom - a versemre,
Avagy a pennád hegyére
Szarj, hol zöldel a bús moha:
Csak én rám ne szarj soha!

Búcsú Laci bácsitól

(mikor Budapestről Aradra költözött)

Rédey Tivadar

– 1914. augusztus 19. –

Édes jó bátyám, szép nyugalmas estét
Kívánok néked a búszavú dalba',
Kik ajkad mindig örvendezve lesték:
Együtt vagyunk ím, egész sátoralja;
Távozni késztet téged kor, betegség,
Megillet immár az ősznek nyugalma,
De te úgy mégy el – ó, csak ez vigasztal –
Ősz idején is – lelkedben tavasszal.

Nehéz a válás. Sóhajt a levél is,
Ha – dérnek jöttén – leválik a fárul, –
Mosolygás voltál, jókedv és poézis,
A te helyed nagyon, nagyon megárvul.
Mint Szent Ferencet, még a madárnép is
Tudom, meggyászol, hogyha majd kitárul
Kertünk kapuja s elmarad egy reggel
A malaclopó gallér meg a cekker.

A cekker is! Hajh – vége a mesének?
Nem, hidd el bátyánk, nincsen annak vége:
Még jó egynéhány nemzedéket él meg
A Lőwy Árpád ezer egy meséje:
Csintalan muzsád még sokszor megéled
S nem lesz belőle ráncos, fonnyadt néne, –
Ahol a jókedv ver tábort magának:
A dalaidnak száz visszhangja támad.

Ó fájdalom, hogy a jókedvre immár
Bizony, egy kissé szükös idők járnak:
Fegyverben áll őrt szent határainknál
Szine – virága mi édes hazánknak:
Vérünk, barátunk mennyi mennyi kint jár
Vérvirágos mezőin a halálnak!
Kicsit könny-ize van most az italnak
S a fegyverek közt a múzsa is hallgat.

Nehéz idők bizony ránk nehezültek,
Szegény magyarnak álnok vermet ásnak,
Orgyilkosoknak hálója kerülget
És nem tudhatjuk, hogy mit hoz a másnap;
De megmutatjuk tiszta fegyverünket
Pöffedt muszkának meg nyavalyás rácnak
S ahol az undor már szivünkig jajdul:
A te szótárad kiegészül a bajbul!

Csupa szív voltál és csupa melegség,
Be szomorú lesz – Laci bácsi nélkül!
Vidám óráknak szép emlékezetjét
Hagyod miránk most, gazdag örökségül.
Ma, búcsúzóul, szorítsunk kezet még –
Úgy fáj, hogy már az alkonyat sötétül
S hogy majd elnémul az ének e tájon, –
Édes jó bátyám, az Isten megáldjon!

PROLÓGUS

Az igazi magyar beszéd

Előszó Lőwy Árpád verseihez.

Lőwy Árpád csak név és nem egyén.
Lehetsz Te is, vagy Ő, s lehetek én;
S a versek, mik e képzelt név alatt,
Korral és szokásokkal lépést tartanak:
Úgy termettek, mint virág, fű, paraj,
Mit vegyest termel a honi talaj.

S ha rózsa, nád, pipacs, moh és csalány
Együtt nő a nap édes ugarán,
Én Istenem, ki szabja meg nekem,
Hogy bokrétámhoz melyiket vegyem?
Hogy motívumnak melyik jobb – ez, az?
Azt hiszem bármelyik jó, – ha igaz!

Vegyétek tehát im' e versfüzért,
S ne nehezteljen senki azért,
Ha stylja nem szabványszerű, a mit
Az akadém'ja ír elő s tanít.

Mert mint az Alföld, hol a délibáb,
Mint tündérkép lebeg idébb odább,
Nem volna az, a minek lenni kell,
Ha zöldjében *pipacs* nem tűnne fel.

Úgy nyelvünk is, mely szép, kedves, dicső,
Színek játékában bővelkedő,
Gyöngéd, ügyes, merész és férfias,
Amelyben egyesül arany s a vas.

És ami igaz, be kell vallani:
Lófasz nélkül nem volna az, *ami!*

Indulatszó ez, mely kell, jogosult,
Hisz egész eszmekörré alakult:
– *Gúny, élcz, harag, erő s egyéb*, amit
A *lófasz* szó magában egyesít...

Ez *"ősi jelszót"* vajjon lehet-e
Édes anyanyelvünknek nélkülöznie?

Világnézetünk ma már odaért,
Hogy mindent megteszünk az *igazért,*
– Mit Petőfi még meg nem írhatott:
Te – Lőwy – azt *ma már megírhatod*!

Pótlék

Egyszer fennt jártam Helsingforsban s ott
Sok finn tudós szívesen fogadott,
S a magyarul tudók egy szigeten
Búcsúlakomát rendeztek nekem.
–Verseket olvastam, természetes,
Így telt el vígan a szép nyári est.

Verseimen mulattak eleget,
De végén egyik egy megjegyzést tett:
"Egy szó van e versekben, – mondja ő –
Mely könyveinkben nem fordul elő;
Mi az a '*lófasz?'* ritka szó talán,
Vagy nem is használják már általán?"

Erre Lőwy arca elkomorul:
"Lófaszt tudnak maguk – nem magyarul".

Az én költészetem.

Önvers saját születésnapomra.

(1908. November 21.-én)

A költők már Hazát, Szerelmet,
Hitet, Eszményt – mindent megénekeltek.
Női szívet és büszke férfikart,
S itt hagyták Lőwynek – a Szart.

De Mester az, ki a limlomból
Alkot s új világot kigondol!
Hogy minden él – ő látja, érzi azt:
S a szarbul is virágokat fakaszt.

Hölgyestély.

(Discrét vers).

Mint egykor ősöm, Lantos Sebestyén:
Hazám zegzugát úgy járom én;
Csak azt zengem, mi lelkemből fakad,
Víg és bús nóta egyformán akad.

Ma ismét olvastam itt verseket,
Hölgyeknek is – amit csak lehetett (!)
– Jutalmat én – anyagit – sose várok,
Boldog vagyok, hogyha köztetek járok.

– Költőnek legnagyobb diadal,
Ha rokonérzésre talál a dal:
Szép hölgyek! Csókoljatok homlokon,
A férfiak meg: – *ahol gondolom*.

Lőwy Árpád és a magyar nemzet

Irodalmunkban, – büszkén mondom –
Nincs több olyan tipikus költő,
Mint Lőwy Árpád, akit ismer
Már egy egész nagy emberöltő.

Nincs, ki magyar géniusznak
Hívebb tolmácsa volna, mint ő
– Bár meglehet, hogy van nálánál
Nem egy kiválóbb magyar költő. -

De Ő nevében egyesíti
A *fajt*, melyre néz a Kárpát;
Hiszen fajunknak fele *Lőwy*,
A másik fele meg *Árpád*.

Utánzóim.

(1910. Szept. 26.)

Minden új korszak költője, aki
Korának eszméit fejezte ki:
Mindég abban a veszélyben forog,
Hogy utánozzák a hivatlanok.

Kapok gyakorta én is verseket,
A melyek írói dicsekszenek,
Hogy Lőwy iskoláját művelik,
S mesternek tartja magát mindegyik.

Ezek azt hiszik ha tükröt, falat,
És fehér abroszt lecsúnyítanak,
S a szart marékkal képedhez kenik
Lőwy modorban írt vers mindenik.

Hallgassatok sületlen tökfejek,
Engem ti soha meg nem értetek;
– Nálatok undok a szar tömege:
– Nálam a *szar – gyöngy – diszkrét csemege*.

Apai figyelmeztetés:

– Azért csak annyit mondok ifjú népem:
Disznolkodni *szabad*, – de csakis *szépen.*

PAJZÁN VERSEK

A protekció

Áldott egy kis ország, ez a Magyarország,
Minden ami jó van, itt két kézzel osztják,
Nem nézik, hogy mi vagy: magyar, zsidó vagy tót,
Boldogúlsz, hogyha van egy kis protekciód.

Légy bármily nagy ökör, tökkel ütött kamasz,
Kapsz hivatalt olyat, amilyet csak akarsz,
Címet, ordót, rangot s zsebrevágni valót,
Persze, akkor, ha van hozzá protekciód.

Tudós akarsz lenni, vagy tán képviselő?
Főispán, trafikos, pandúr vagy közjegyző?
Nem kérdik, hogy mit tudsz, nem nézik a sorod:
Eligazít mindent a protektorod.

Csak egy hely van, ahol a szép szó nem használ,
Hogyha baszni akarsz és a faszod nem áll,
Ha nem tudja a farkad, hol a direkció?
Szart sem ér már ottan minden protekció.

Öreg órák a Múzeumban.

Egy ócska óra, egy polc tetején,
Megrokkant a múlt század elején;
Mutatója *tizenkettőn* megállt,
Ez jelenti a véget, a halált.

A mi farkunk is óra, a minő
Tájékoztat, hogy mennyi az idő?

Bejártunk vele egy élet-utat:
Tizenkettőt ütött s – *hatot* mutat.

Budapesten rohamosan halad.

– Budapest, 1911. III. 5. –

Itt a tavasz s az építés
Nagy mértékben megindul,
Tabán, Zugló s Újpest felé,
(Dunán innen, Dunántúl).

Terv, terv után s mind nagyszerű,
S a parcellázás láza
Akkora, hogy majd összedül
Az egész városháza.

Egy vállalatról is van szó
Mit hangsúlyozok végül:
Hogy Jászay picsáját egy
Bank *parcellázni* készül.

Az életkorok.

(Epicureusi tanköltemény).

Epicuros nagy görög bölcs vala,
Az élet titka nyílt meg általa
– Miért éljük itt e rövid életet?
– Egy okos célja van, – az *élvezet.*

A természet oltá belénk e célt,
S aki nem élvezett: az nem is élt.
– A lét? – az élvekért való futás,
De minden életkornak élve más.

A *gyermek* szíve játékért eped,

Azt hiszi, nincs is nagyobb élvezet;
Az ő szívének teljesen elég:
Tarka szint játszó szappanbuborék.

De a kölökkor hamar véget ér,
S az *ifjú* szíve más utakra tér,
Szemében egy édes lányarc forog,
S kemény pöcsén szerelmi méz csorog.

Az élet aztán megy tovább, – rohan
S a *férfi* számára új élve van:
– Ordóval, ranggal hány szemet kiszúr?
Igy lesz sok szamár *Méltóságos Úr!*

S ha fejünk lágya egyszer már benőtt,
Míly másképen érzünk mint már azelőtt;
A *bölcs* szemével nézve végzetünk:
– Egy nagy szamárság, egész életünk.

Mi akkor a pina? – 'sz az csak büntetés,
Lófaszt ér ordó és kitüntetés.
Egyre megy: gyémánt, gyöngy, vagy karniól,
A legnagyobb gyönyör most – szarni jól...

És aztán ha már az sem élvezet:
A kaszás konduktor kiállt: – "Mehet!"

S ezzel "finita la Comedia",
Minden gyönyörnek el kell múlnia.
S lettél légyen bármily nagy és derék,
– Mi volt az élet? – Szappanbuborék!

Tisztességtudás.

Nagykőrösön egyszer a sörházban ültem,
Vasárnapi népség sörözött körültem;

Öreg polgárok, meg fiatal legények,
Maguk módja szerint hangosan beszéltek.

Hallom itt is, ott is: “az anyád picsája”,
“Kutyám görcsös fasza” – következett rája;
Nagyba’ disputáltak jó torkú legények,
Hogy miről folyt a szó? – *nem az* most a lényeg.

Egyszer egy öregebb ember így szólt halkan:
“Nem látjátok, hogy itt *egy idegen Úr van*?
Nem tudtok vigyázni a mocskos szátokra?
Ilyen *beszédekhöz az az Úr nincs szokva*!”

Azután fizettem s mielőtt elmentem:
Az öreg úr előtt – *kalapot emeltem.*

A Stefánia úton.

Egy elegáns mama s vele
Leánykája, úgy félöt fele,
Stefánia-úton halad,
Platán s gesztenyefák alatt.
Az út ilyenkor nem zajos
S a levegő oly balzsamos.

Zárdából kikerülve, most
Élvez mindent az aranyos:
Napfényt s virágok illatát,
Mit könyvei közt nem talált.
A pille száll s a méhe zsong,
S a mama így szól: “ah fi donc”.

Mert egy fa alatt oda át
Egy jól öltözött úr megállt.
S ha ment volna egy lomb megé,
Az illemet nem sértené.

S cigerettája füstölög
S a mama mond: “hitvány kölök”!

S a szép baba, lorgnónon át
Veti szeme tűz-sugarát,
Megütközése indokolt,
S piczi száját bigyesztve mond:
Szemtelen fráter az igaz,
S még hozzá *zsidó* a pimasz!

U.i. Kérdés:
Miről ismert rá a kisasszony, hogy az a gavallér zsidó?

Válasz:
Az orr sok mindent elárul:
– Így ismert rá, az – *orrárul*.

Az élet

Rövid versben elmondom néked,
Hogy mi tulajdonkép’ az élet?

– Születünk s bepólyáznak minket,
Gyakran változtatva az inget.
Szopunk, növünk s fogunk kibújván,
Eszünk minden szart az idők folytán.
– Majd iskolába adnak és itt
Voltakép nem tanulunk semmit:
Az eminensből lesz filiszter,
A szamárból úr és miniszter,
Pályát választva gondolomra
S lőjjük a bakot nagy halomra.
S haladunk tekintélyben, rangban,
Aszerint, ki nyal segget jobban.
– S az ember közben vagyont gyűjt, ha
Pénzét kamatra ki nem adja.

Aztán ősünk nyomán haladva
Megnősülünk falnak szaladva...
– S ha az ember magát kibaszta,
Jön a halál s azt mondja: *basta*!

A halál

Sokat elmélkedtem a halálrul, sírrul,
Mit ér, hogyha azon rózsa, jáczint virúl!
Mily zord az az örök, a végtelen Semmi!
Óh mily édes itt fennt, – itt Semminek lenni.

Mily bölcs, mégis a sors, hogy ott lennt a sírban
A testtel együtt, a lélek is halva van.
Mert hogyha álmodna s eszmélne a lélek,
Mi szörnyű volna az, leírni is félek.

Mi' borzasztó volna, ha én onnat látnám,
Mi történik minden fent a földnek hátán?
Boldogtalan volnék tűrni azt a helyet,
Ha tudnám, hogy Kren úr ír rólam requiemet.

Királyok bukása ott nem érdekelne,
Az sem, hogy mit talált emberi elme?
De kín volna nekem virága tavasznak,
Ha tudnám, hogy míg én porlok, ott fönt – basznak.

S a nagy *Kossuth Lajos*, hogy pihen némán,
A világ folyását bölcs szemével látván,
Tudva, hogy amit ő itt hagyott, azt az űrt
Betöltötték, – oda Pichler Győző került?

S mit szólna *Kazinczy*, hogyha látná, sejtné,
Lelkét marcangolná és kétségbe ejtené,
Rázna magán egyet, kidűlne fejfája,
Hogy a leveleit *Váczy* commentálja.

És *Julius Caesár*, a dicső, az a nagy,
Mit szenvedne lelke, az a szív, az az agy,
Ha ott is eszmélne s álma volna éber,
Hogy a sírja felett szarik egy *kucséber*.

Dreadnaught.

Budapest, 1911. Március 22.

Mióta Nagybritania
Roppant hajókat épít,
Hogy meghódítsa vélük
A világ kerekségit.

Azóta a Hatalmak
Óceán-lázban égnek,
Hogy ki diktáljon törvényt
Egykor a mindenségnek?

Még mi is fészkelődünk,
Pedig kis tengerpartunk
Szerény vizecske, melyet
Oly szőrnyű nagyra tartunk:

Hogy rengeteg költséggel
Dreanoughtokat építünk,
Holott alig tud élni
Már szegény árva népünk.
A császár oldaná meg,
A kérdést! – Teremfáját...
– Nevezze ki dreadnaughtnak
A Jászay picsáját...

A profit.

Schwarz Lauránál tekert *Kossuth László*.
Farka állt, mint diadalmi zászló.
Tíz forintot fizetett ő érte:
Hanem sajnos egy kis malőr érte
Sok egy likért 10 forintos bankó
De még sokabb rádásul egy kankó.

Vas utcában tekert *Lőwy László*
Farka állt, mint diadalmi zászló.
Két forintot fizetett ő érte
Hanem sajnos, őt is malőr érte:
Két flört adott és nem fizetett bankót,
Hanem azért ő is kapott kankót.

Morál:
Kankó ha kell, basszál csak itt,
Nyolc forint a tiszta profit...

A nagyzolás.

(Fin de siecle vers)

Mottó:
Moische thi' dach groisz.

Korunk hibája, rút divatja:
Kiki több fokkal feljebb adja.
A foghúzó *doktor* ma már,
A cusnájder meg *szabászat-tanár,*
Építőművész most a pallér
S minden borbélylegény *gavallér*,
A szobacicus meg *kisasszony*,
S "*Nagysága"* minden zsidó asszony.
A *Sportsman* a hordár ha kimén a turfra,

S *privát* ma minden bárcás kurva.
Titkosbaj-nak tartja magát a kankó.
S *pénznek* a ??? lirás talján bankó.
Ma már minden bócher *tudós*,
S *húsz fillérré* nőtt a hatos.
A buta mázolás – *bizarr*,
S *tudós* nyelven *bélsár* a szar.
Doktorrá avatnak Kolozsvártt,
Ma *filizoptert*, – holnap császárt...
Lőwy Árpádtól sok szép verset várnak,
S *fehér abrosznál* ebédel vasárnap,
Lapostetü pökhendi mód' tenyészik,
Mert szakkönyvekben latinul idézik.
Az oláh persze *római* utód,
S *kotonnal* baszik már a tót.
Egész Mucsa *szecesszióra* készül,
Schlésinger *párbajoz* vitézül.
Ujság egyszerre kezd négy regényt,
S *messaliance*-t köt a suszterlegény,
A legtöbb Kohn Rákóczi néven g'seftel,
A hentes *ideges* jól táplált testtel.
De beszélhetnék még tovább,
Karfiol ma a karaláb,
Riviera a Pecze széle
Bor ma a pécsi Engel-féle.
Szerénységbül csak egy ad mustrát,
Picsa (valag), ha már kimustrált,
Auzlágba példának ki kéne tenni,
Ez mindig *kisebb* akar lenni:
Picsa (valag) ha kerül már letétbe,
Boldog, ha pinának nevezik setétbe...

A nagyzolás.

(Szalon kiadás)

Korunk hibája, rút divatja:
Kiki több fokkal feljebb adja.
A foghúzó *doktor* ma már,
A cusnájder meg *szabászat-tanár*.
Építőművész most a pallér,
S minden borbélylegény meg *gavallér*.
A szobacicus meg *kisasszony*,
S "*Nagysága"* minden zsidó asszony.
Sportsman a hordár, ha kimén a turfra,
S *brilliant* az üveggyöngy, ha ki van furva.
Fontos bajnak tartja magát a *nátha*,
A talján bankó is *cseng*, ha fel van váltva.
Ki könyvet ír az már *tudós,*
S *húszfillér* egy hitvány hatos,
A buta mázolás *bizárr,*
S tudósnyelven *gipsz* ma a sár,
Tücsök, hernyó pökhendi mód tenyészik,
Mert szakkönyvekben *latinul* idézik.
Az oláh persze, *római* utód
S *szalagos szivart* szí a tót,
Egész Mucsa *szecesszióra* készül,
Schlésinger *párbajozik* vitézül.
Ujság egyszerre kezd meg négy regényt,
S *mesalliance*-t köt a suszterlegény.
A legtöbb Kohn *Rákóczi* néven g'seftel,
A hentes ideges *jól táplált* testtel.
De beszélhetnék még tovább,
Karfiol ma a karaláb,
Riviera a Pecze széle

Bor ma pécsi Engel-féle.
Szerénységből csak egy ád mustrát,
Blaháné trikója, ha már kimustrált;
Auzlágba példának ki kéne tenni,
Ez kis harisnyácska szeretne lenni,
Melyet visel egy szép kis bakfis lába,
Ki fessen lépdegél az iskolába.

Májusi idyl

A felsőleányiskola
Visegrádra kirándul,
Pestrül hajón, a nap mosolyog
S a szűzi mell kitágul.

Az üde lég ózon-teli
S a szép lányok kacagnak,
Szívják az édes napsugárt
S örülnek a tavasznak.

Ártatlan bohó tréfa zsong,
S a kerék zakatolva
Kapaszkodik s törtet elő,
A hullámzó habokba.

Egyszer egy kislány szól: mi az,
Mi ottan reng a vízen?
Talán madár, szárnyaszegett,
Sírját lelve a vízen?

Szegény madár, vagy bármi más,
S a víg tréfának vége,
A bús hírre a sok legény
megy a hajófedélre...

S a karfákra kikönyököl

A sok kiváncsi kisleány:
S egy nagy darab *tótszart* hozott
Szép csndesen a hullám.

Egykor és most.

Egykor, mikor ifjak valánk még,
S szívünk szerelmi lázban égett.
Tűzön-vízen rohantunk által
Egy foltos orrú fruska végett.

– S mikor ott voltunk, hol bennünket
Senki és semmi sem zavar,
Amíg fűzőjét bontogattuk:
Azt rebegtük: – *hamar, hamar*...

Most, hogyha hasonló esetben
Az Éden kapujához érünk,
S a csókok édes melegséggel
Izgatják kéjsóvárgó vérünk:

Kizökkent a jó hangulatból
És váratlanul megzavar,
Ha a hölgy türelmetlenül szól:
De uram, – hát *hamar – hamar*...

Üdv László napjára

Nosza lant bujj elő, – mondok dalt hevenyén,
Melytől János testvér seggén kél kelevény,
Mert ő a poéta, ki érdemel bókot,
Míg engem Apolló csak segglyukon csókolt.

Rég volt, mikor babér fonta körül fejem,
Verseket pengetve köztetek e helyen,
Le vagyok most főzve, lekurvapicsázva,

Géniuszom szárnya csupán leforrázva.

Mától fogva János költője a szarnak,
S seggnek, melyet körmök kéjesen vakarnak,
És vörös királynak, s nektek duzzadt csöcsök,
Melyekért rajongnak kemény s fonnyadt pöcsök.

Ámde a múltnak emléke nevében,
Ez örömöm estének zajában, hevében,
Megszóllalok mégis s civil s papi faszok
Nektek hamarjában egy kis verset baszok.

A világ egy nagy szar, mondták már a bölcsek,
(kiket nem idézek, időt, hogy ne töltsek)
Szar s kutyafasza minden; csillagok forgása,
Lángész, vitézkötés, sampusz durrogása.
Pacsirta zengése, fing, klastrom, piszóár,
Akadémia, kupi, végigszart trotoár,
Babérlomb, vízesés, grósz Bella picsája.
Jour fix, díszpolgárság s minden földi pálya.

Rotációs ujság, verkli, messzelátó,
Körített liptai, Archimedesz, Cató:
Strimpfli, skarabeusz, tudományos érdem,
Hogy mi a lófaszt ér, bíz Isten nem értem.

Csak egy dolog van e nyomorék világon
Amiért itt élni érdemes Barátom:
Ez a dolog pedig – egy jó kemény *farok*,
Poharat ürít-ni én erre akarok,
Kivánom nektek civil s papi sereg,
Legyen mindeniktek jól tekerő gyerek,
Legyen amit óhajt szemetek és szátok,
Szőke lány kék szeme mosolyog rátok,
Fekete szem vesse rátok bűvös éjét,

Szívja lelketek a pokol forró kéjét,
Tekerést holnapra sohase halasszátok
Potyapinát soha el ne szalasszátok...
Álljon farkatok, mint diadalmi zászló,
Ezt kívánja nektek dr. Lőwy Árpád.

(Utószó és vígaszcseppek társaságunk rokkantjai és titkos impotenseinek)

Sajnálatos a fasz, mely többé nem likaszt,
Ámde találhat még az is egy kis vigaszt,
Mert legyen bár a fasz akármilyen talmi,
Örökkön örökké lehet pinát – nyalni!

Jubilaeum.

Ő méltósága hatvan éves,
S a tisztviselők estélyt adnak,
Tüntető kifejezésül
A szeretetnek s hódolatnak.

Lesz tószt, album, alkalmi vers és más,
Egyéb, ami feltünteti:
Hogy *tudása, tapintata,*
S *bölcsessége* milyen *sok* neki.

Én nem megyek. – Egy vacsoráért
Nyolc forintot én nem adok;
Hisz ennyi pénzért én nem *segget*,
Hanem *pinát* is nyalhatok....

Fekete Rózsikához.

A veszprémi sörcsarnokban
Egy gyönyörű szép leány van,
Villogó a szemepárja,

A szíveket szúrja, vágja.

Antik szobor a formája,
Sok *hím* szemet vetett rája,
Oda jár mind – nem is csoda:
– Rózsikáért járnak oda.

Minap Lőwy, a dalköltő
(Veszprémben sok időt tölt ő)
Ott sörözött s Rózsikába
Szerelmes lett hamarjába.

Nem sokára eljön megint,
Frakkban, klakkban szokás szerint,
S Rózsit feleségül kéri:
– Hogyha *versekkel* beéri... (???)

K. János barátunk házasodni készül.

– 1898. Szeptember 4. –

János feleséget keres, mert unja már
A rossz kocsmaszagot, mint minden vén szamár;
Nem nagy az igénye, csakis azt kivánja:
Hogy hölgye ifju legyen s őt imádja;
Legyen fess, szép, nyájas s mindig takarékos,
A hozománya se legyen fogyatékos.
Ne legyen divatbáb, legyen otthon ülő,
Engedelmes, és triccs-traccsot kerülő.
Ha a férj éjfélkor jő haza vidámon,
Rajta soha semmi hibát ne találjon;
Tudjon főzni, mosni s nadrágját javítsa,
Rögtön elveszi, ha akad ilyen p...(arthie).

A tragédia vége.

Kórházban.

A kórház fehér ágyain
Fekszik a sok szegény beteg,
Egyik maholnap lábra kél,
Másik a sirhoz közelebb.

Az élet hány tragédiája
Végződik itt s a környezet
Egyforma mindég, senki sincs
A ki hullatna könnyeket.

Mi mindenről beszélhetnének,
A sablonos egyforma ágyak!
Bukott eszmék, feldúlt remények,
Soha el nem ért izzó vágyak.

Egyik ágyban egy *buzeráns*
Haláltusáját vívja ott.
S a szomszéd ágyban egy beteg,
Kínjában fingott egy nagyot.

A buzeráns szemét kinyitja
Néz mereven és szól hörögve:
Ki beszél nekem szerelemről?
– Sóhajt egyet s vége örökre.

A disputa.

– Kultúrtörténeti vetített kép. –

Mióta Isten világot teremtett,
Az emberek még mindég csak veszekedtek:
– Hogy így? – vagy úgy? – és szemtül szembe szálltak
S vége sosem lesz a sok disputának.

Görögöknek s egyházatyáknak
Szokásuk volt, hogy sokat disputáltak:
– S ez a forrása minden haladásnak,
Ha az emberek sokat disputálnak.

Csak egy *pont van* amelynél *meg kell állni*:
A picsával nem lehet – *disputálni*. –

Szegény János története.

1) Az ajtóban sirdogál a János;
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony ha megengedné
Hogy a *szobába mehetnék*?
Jól van szegény János, megengedem János.

2) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy a *kabátom levehetném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

3) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy a *nadrágom levehetném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

4) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,

Hogy az *ágyszélre ülhetnék*?
Jól van szegény János, megengedem János.

5) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy az *ágyba befekhetném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

6) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy a *szoknyát felemelném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

7) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy a *végét beletenném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

8) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,
Hogy egy *kicsit billegtetném*?
Jól van szegény János, megengedem János.

9) Még tovább is sirdogál a János:
– Kérdi tőle a kisasszony, mi bajod van János?

Kisasszony, ha megengedné,

Hogy *egyszer már kivehetném*?
Micsoda?
Olyan nincsen János, olyan nincsen János!

Az idei drágaság.

Mindenütt panasz hallik,
Hogy szörnyű drága minden,
És javulásra, sajnos
Még kilátásunk sincsen.

A liszt, a kávé, zsemle,
Hús, cukor, fűszer drága,
Senki sem emlékszik még
Ekkora drágaságra.

Ha így tart meg – elébünk
Szép perspektíva tárul!
Maholnap meg kell vonni
A pinát is a szánktul.

Kardal a doktorokról.

1.ső strufli

“Boldogtalan az az anya,
Kinek fia csizmadia;
Mert nem tudja, mely órába
Esik a csirizes tálba.”

2.ik strufli

Boldogtalan az az anya,
Kinek doktor lett a fia;
Mert az éjjel-nappal járkál
Vén asszony seggibe vájkál.

3.ik strufli

Doktor kora hajnal tájba,
Ballag már az ispitályba;
Nézi, hogy a picsa véres,
Hogy mit szart az öreg béres.

4.ik strufli

Hast metsz, sokszor nagy sietve,
Fűrészt s ollót összeszedve,
Csipeszt rak be harminckettőt,
S bent hágy néha egyet-kettőt.

5.ik strufli

Kúrál náthát, kemény széket
Hajt, vág, tüzes követ éget.
Gyógyít csömört, görcsöt, rákot,
A mely zseníroz nadrágot.

6.ik strufli

S este mint a kutya-fasza,
Fáradtan botorkál haza,
Hogy megmossa ott a markát,
S gyógyítsa a maga farkát.

Morál:
Az életbe' nagy momentum,
Ha a fark jó instrumentum.
Csődört ha a kanca állja,
Nincsen olyan földi pálya.

Mater certa, pater incertus.

A lányok basznak, mint a pockok
Titokban, mert így édes az;
S aki manapság szűz pinét kap,
Nagyon ritka ám az a fasz.

A kislányt basszák baráti,
(Egymásról ritkán tudnak ők!)
Közbe úri idegen is jön,
Ki a kislánykának bebök.

Egyszer, ha lány megbabázik:
Pubi, vagy Medi megjelent,
Gyanusítanak jó barátot,
És "azt" a nyájas idegent...

Rendszerint mégis úgy van az, hogy
Az "apa" hallgat hidegen,
S ki egyszer bökött be a lánynak:
Fizet a nyájas idegen...

Özvegy gyász.

– 1909. November 8. –

Mottó:
"Itt nyugszik a feleségem,
Én meg otthon,"
(Sírfelirat a miskolci temetőben).

Meghalt egy hölgy s az "enterprise"
Szép koporsót hozott.
Gyertyák közt csendesen pihen
A kiszenvedt halott.

Jönnek barátok, rokonok,
egymásután sokan,
S a férjhez mindenkinek egy
Egy elmormolt szava van.

Jön a pap és beszenteli
A holttestet, melyet
Dísz-gyászkocsin helyeznek el,
S megindul a menet.

A férj gyalog kiséri ki,
Zsebkendőt tart szemén,
Suttogják itt, suttogják ott:
Maga maradt szegény.

És a koporsót elnyeli
A föld az az irigy,
S a férjet vígasztalják, hogy:
– Isten akarta így!

S a férj – most özvegy – bérkocsin
Lakására siet,
Különös érzés, különös,
Nem érzett még ilyet.

S a néma szoba zugában
A kanapéra dűl,
S szívből kitör egy sóhaj:
Hát *végre egyedül*.

Szórakozott szerelmes.

Szerelmes ifjú, hő szívével
Mindég csak ott, csak “Nála” van,
Bármit tegyen, bárhogy legyen, csak
Az “Édest” látja untalan.

Ha ébred, első gondolatja:
Alszik-e még szép angyalom?
S képzelmét napközben feléje
Űzi, hajtja száz alkalom.

Ha virágot tűz gomblyukába,
Ha számol, ír vagy referál,
A lányka, az az égi tündér
Mindég ott van, előtte áll...

Ha cimborák közé megy este,
Kikkel maholnap már szakít,
Bárkiért ürül a pohár, – ő
Koccint és gondol – "Valakit".

S fejét, szívét az édes mámor
Ringatja, mint sajkát a hab,
S egy kéjes érzés súgja halkan:
– Nem messze már a boldog nap...

S hazatérőben, mikor a hold
Halovány fényét szórja szét,
Kipeseli a szűzi hóba
Imádottja édes nevét.

Dr. H. Pistát születése 60.ik évfordulóján üdvözli Dr. Lőwy Árpád

Nagy örömmel jöttem ma este közétek,
Kik ez alkalommal egybe sereglétek,
Hogy egy férfiúnak, kit szeret mindenki:
Szívem érzelmeit őszintén öntsem ki.

Pesttül Kolozsvárig viszi a hír szárnya,

Hogy hat X-et töltött bé jó Pistánk száma!
S err' az ünnepnapra, a sok szép tószt után,
Megnyilatkozhatni – szabad nekem is tán.

Pista nekem kedves, régi jó barátom,
Amerre csak járok, mindenütt azt látom:
Hogy magasztalják mint tanárt, tudóst, költőt,
Ki 80.000-nél több rőf verset költött.

S e sok alkotásból nem olvastam *semmit*,
A tudományban sem bámulok én *senkit*,
Mert akit szeretek, az az ősi elvem:
Nem olvasok attól egy makulányit sem.

Hatvan év! Nagy idő! – e napot megérted,
Egy pohárt fenékig ürítek te érted,
S kívánok minden jót, ami jó csak érhet,
Öreg kort, nagy treffert, hírt és dicsőséget.
S Téged, ki beszél elragadó vervvel,
Áldjon meg az Isten tartós férfi szervvel.

S hogy ha idők múltán hanyatlik a virtus,
S fejed körül jobban áll a szüzi mirtus:
Ne ess kétségbe, ha nem áll fel a mócsing,
Ha bájjal húzódik fel – las-san-a-gyócs-ing.

Akkor aztán kedves filológus lányok,
Kiknek Pista bácsi volt gondos apátok,
Jertek, zengjetek dalt, derüst s ne szomorút,
S kössetek faszára nagy *babérkoszorut*.

A nagy seprű.

Vagy: a világrontó üstökös

Mottó:
“Wein, Weib und Gesang.”

De furcsa álmom volt az éjjel,
Nagy seprűt láttam fennt az égen;
Szent Péter dobta le és rémes! Szörnyű!
Hogy mit művelt az a nagy söprű?

Összesepert sok millió embert,
S tele seperte a nagy tengert,
Fuccs királyok, költők, stricik, lotyók:
- Megszünt az élet - vicc, öröm s a csók...

Csak a *papok* maradtak egyedül,
S most unatkoznak mind, rengetegül:
Mert mi szart ér: glória, üdv s a kincs,
Ha *jó bor, dal* és *meleg picsa* - nincs?

Házasélet.

I. Rész.

Az asztaltársaságbul, egy
Kivált a mai nappal;
Frigyét víg borral ülte meg,
S megáldatta a pappal.

A társaság, az híján
Komplett, mint minden éjjel,
– A gyorsvonat meg messze jár...
S egy boldog párt röpít el.

S múlnak a napok, múlnak a hetek,
S fészkébe tér az ifjú pár,
S a “fiúk” a hűtlen társukat
Ritkán is említik már.

De hisz’ a boldogságho’ kell
Néha egy-egy szabad nap,
Mit kellő *korlátok* között
A jó kis férj meg is kap.

Van öröm, ha jön a Gyula,
Feri, vagy hogy is hívják:
A fiuk, minden egy szavát,
Mint édes mézet szívják.

“Más világ – mond – más örömök
Ha egyszer férjek lettünk,
Bűbájos, édes nyugalom,
Mely virraszt ott felettünk,

“Most majd ha hazamegyek én,
Lábujjhegyen megyek be...
És halkan átölelve őt
Ott vagyok a mennyekbe’...

“És csókra csók s a feleség
Piheg s én újra élek...
Fiúk! nem tudjátok ti azt,
Mily szép a házas élet.”

II. rész.

Elmúlt az év s a gólya már
Pici terhével eljött,
S eloszlatott – ‘sz mindenütt van,

Egy-egy kicsinyke felhőt.

S az új papa, ha elidőz
A régi társaságba'
Eldicsekszik, - hogy gondja sok,
De van is boldogsága!

"Most, hogyha haza megyek én,
Lábujjhegyen megyek be,
Mama a pubi úgy alszanak,
Mint angyal a mennyekbe."

"Fáradt, szegény mama – s amott
A kis dada a szófán,
Átölelem, cirógatom,
Egy árva szót se szólván.'
"És csókra csók s a kis dada
Piheg s én újra élek...
Fiúk! nem tudjátok ti azt,
Mily szép a házasélet."

Ha a vén legény nősül.

Mottó:
Nincsen rózsa tövis nélkül!

Garconként élve negyven évet
Bizony unottá lett az élet.
S nősülésre adva fejét
Büszkén sétáltatja nejét.

Míly más az élet! – édes otthon!
Nem bosszankodni kocsmakoszton:
A menü mindég comm il-faut,
S az asszonyka gyöngéd és jó.

Míly édes, mikor téte-a téte-be
Ráhajtjuk fejünk kis kezére:
A nap oly szépen telik el:
Csak egy baj van, hogy – baszni kell.

Hódolat a női szépség előtt.

Lőwy egy bájos, ifjú hölggyel
Enyelgett tegnap, s meg nem lőtte:
Mert oly csodás tündéri szép volt,
Hogy farka meghajolt előtte.

Dr. F. Lászlóhoz

– Bécs, 1897. május 2. –

Uraim! bontsunk zászlónk,
Éljen maeccénásunk, Lászlónk.
A ki mert élvezett sokat,
Nem kuporgatott garasokat,
S hozatott egy hordó italt,
Megérdemel még egy kis dalt.
Mondjuk háromszor, hogy "éljen",
Álljon farka nappal éjjel,
Erejéből bizton tellik
Még vagy három évtizedig.
Neki hulljon a sok pina,
Bennök kelljen gázolnia.
S mikor már nem bír faszával,
Jöjjön a halál a kaszáva'.
S azt mondja, hogy László gyerek,
Most aztán már te is gyere,
Mert az élet csupa teher,
Ha az ember már nem teker.
Éljen tehát a jó Czusek,
Nyalja ki a seggit Duschek.

S habár elfogynak e sörök,
Híre, neve legyen örök.

Házasodjunk,

M.S. barátunk esküvőjére (A másodikra is).

Megházasodni emberi,
Kevés férfi kerüli ki.

És ahány ember, annyi más,
Ez az ősrégi jó szokás.

Egyiket hajt a szerelem,
A mellyel faját tartja fenn.

A másik elveszi a lányt,
Hogy kapjon vele hozományt.

Műhelyt nyisson, vagy boltot ő,
S segítségül legyen a nő.

A gazdag? – maga nem lehet,
Ki fejné meg a tehenet?

Piktor ecsetjét kezeli
S neje *kis bögrét* tart neki.

De van száz és ezernyi ok,
Fiúk, hogy házasodjatok.

De nagy probléma ám az itt,
Mi készíti nősülni a - Sanyit?

Hatvan tavaszt élt bár szegény,
Azért ő még derék legény.

Megnősül. – Hát ez nem elég?
– Lesz otthon kis feleség.

Hogy hosszú téli éjeken,
Ha csicseregnek édesen

S függöny susog rejtelmesen
S a lámpa ég sejtelmesen:

Az asszonyka a férfinek
A hátát vakargassa meg.

Amerikai párbaj.

Két gavallér egy nőt imádott,
Ki szép volt, gazdag s ifiú,
S mert választása késve késett,
Így szólt a két elszánt fiú:

A sors döntsön közöttünk, rajta!
Húzzunk *fehéret s feketét*!
Úgy is történt s a párbaj híre
Szárnyrakelt s terjedt szerteszét.

Kasszirkisasszony, szép Ninuska
Csodálkozva rázta fejét,
S egy úrtól kérdé meg, hogy "mi az
Húzni fehéret, feketét;"

"Az, – hogy ki *fehéret* húz, győztes
S menyasszonyát öleli át,
A másik – ki feketét húzott:
Vesztes és meglövi – *Magát..*"

Kamasz tudósok.

Éretlen ifjak, kamaszok,
Rátok de keveset adok,
– Megúsztátok az iskolát
S azt hiszitek ez a világ?

Tudás'tok egy gyűszübe fér,
S eszetek? – orrotokig ér.
Csak basztok, mint a kanveréb
Egész lényetek nem egyéb.

Ifjú ember, *de semmi vagy!*
Milyen üres egy ilyen agy!...
Milyen más ám a férfikor!
Megérett, mint a régi bor.
– Világnézet, jellem, tudás,
A férfikorban egészen más!

Tudunk!... mily büszke tudat ez!
Tudjuk mi volt, mi van, mi lesz?

Tudjuk, hogy lett az ég s a föld?
S a történet míly medret tört?
– Mindazt, mit *ember* alkotott,
Érezzük, látjuk, *értjük* most.
S mit még alkot e faj, e nem:
– Mindent tudunk – csak *baszni* nem.

A svéd gyufa.

Egy férjecskét, ki tíz év óta
Hordja már Hymen-láncát,
Barátai egy bankett végén
A hírhedt "Orfeum"-ba csalták.

S a férjecske, ki hű volt mindég,
Csapja a levet ott egy hölgynek,
S még *haza is kiséri* s együtt
Egy *kellemes kis órát* töltnek.

És a kis hölgy *viasz-gyufával*
Kíséri le és kiereszti;
S ő osonva tova – hála Isten!
Hogy nem látta meg senki, senki.

S haza megy, – neje várja ébren,
S ő beszél tücsköt, bogarat;
Csak azzal a kis téte-a téttel
Beszámolni: –- *adós maradt*.

Harmadnap-negyednap arra ébred,
Hogy *baj van* és - titkolja szörnyen;
(A doktor persze a hibát
kikorrigálja könnyen...)

S a megbotlott férj deklamálja:
"Balek, most egyszer kiszkapáltál,
S hogy máskor ilyen baj ne essék,
Maradj meg csak a *svéd gyufánál"*.

A helyzet szokatlan...

Gyerünk ki a szabadba kissé,
Oly forró bent a pára már,
Tegyük magunkat újra frissé,
Különben a sok bor megárt;
Ím itt a mantil! – óh jaj, ajkam,
Érinté hószínű nyakát!
De hát a helyzet oly szokatlan,
Kisasszony, ugye megbocsát?

Üljünk le így közel simulva,
Ah! Lába míly szép, míly meleg,
S keble mintha lángra gyulna,
No ugye, most már nem remeg?
Mi ez, cseresznye? – majd kicsattan,
Óh édes! – nem bírom tovább!
De hát a helyzet oly szokatlan
Kisasszony, ugye megbocsát?

Miért takarja keble halmát,
Miért szemérmes, miért pihen?
Megbánta tán teljes bizalmát?
Hiszen nem tudja senki meg!
Talán fájdalmat is
És összegyűrtük a ruhát...
De hát a helyzet oly szokatlan
Kisasszony, ugye megbocsát?

Meleg vacsorát a bakának.

Fuscher humanisták, filiszterek,
Amilyen mindenütt van egy sereg,
Kik íróasztal mellett ülve,
Vagy blazírtan pamlagra dűlve,
Világboldogságról chriákat
S csinálnak nagy theóriákat:
Minap jöttek rá egy snassz tényre,
Mely árnyakat vet a csalfa fényre,
Mi korunkat bélyegzi meg,
Hogy a honvédség s hadsereg,
Mely hazának őre, vára,
Prófuntot kap csak vacsorára.

És jelennek meg lelkes cikkek,
(Elhallgatnak a pártok, klikkek,)
Az eszmét terjeszteni kell, propagálni,

Bakának meleget kell vacsorálni!

S legfőbb helyen már foglalkoznak,
Hogy módját ejtsék a reformnak,
Hánynak, vetnek számrubrikákat,
Tanulmányoznak reglamákat,
Hős vitéz generálisok
Kiknek eszméje szörnyű sok,
Ferplex tisztek, menázs-kommandók,
Hogy bakának, mint már mondók:
Prófunjához, amit kap eleget,
Az állam adjon – meleget.

De régi tény, hogy az elmélet,
Más dolog, mint a való-élet;
Töprengeni azon be' kár
Mi *régen* megvan oldva már...

Nézzétek csak a fess bakát
Hogyha kihúzza az magát,
S prófuntból nyes egy jó karajt,
S rá egy pohár gugyit behajt,
Bár vacsorára csakis azt falt,
Bakancsa alatt reng az aszfalt.

Míg Pittreich kappan-sültet szopogat,
S élvez rá exquisit jó borokat,
S a végén "szóda bikarbónát"
Vesz be, hogy óvja finnyás gyomrát:
– A baka? Rágyujt egy nótára,
Nem szorult az bikarbónára,
S olyat szarik, mint senki más,
Van ott quantum és qualitás!

S ha virgón'jáját szíja büszkén,

Peckesen áll az agyarán,
Szép lány után jár bokron-tüskén
S megfelel neki magyarán.
Boldog volna krixminiszter,
Ha ő is oly peckesen szína,
De sajnos nála tiltja azt
A rangméltóság, s a diszciplína.

Bakaélet, aranykor az,
A rangos, kemény bakafasz,
Ha kell, a deszkát töri át
S a nagy Napoleonnak képzeli magát.

S ha meleget akar a gyomra?
A baka rátalál a nyomra.
Szakácsné mért van a világon?
Tán, hogy filisztert kiszolgáljon?
S tűrje úrnője kényeit,
Kiállhatatlan szeszélyeit?
Tűri azért, mert alkalmat ád,
Hogy gondozza az ármádiát...

Szakácsné legszebb hivatása,
Hogy fáradt bakáját ellássa;
Ezek az angyali kezek,
Érzik, hogy mi a hadsereg!
Jut is comb, karnádli sok,
Bakán aggódni nincs ok,
Nem is sínyli az az inát,
S hegyibe kap – *meleg pinát*.

Morál:

Íme minden theória szar,
Mely gyenge elmét megzavar,

A kérdés ott nem bonyolult,
Hol a fark még le nem konyult!
Az igazság igaz lesz mindég,
Megírá azt még jó szent Pál is:
Hogy többet ér egy “bakafasz”, mint
Huszonnégy vén szar generális.

Újévi köszöntő.

Elérkezett végre a várt újesztendő
Kívánom, hogy sok jót hozzon a jövendő,
Kövér, tiszta búzát arasson a kasza,
És minden magyarnak jól álljon a – nyakkendője.

Hazánk boldoguljon, virulj magyar népem,
Székesfővárosunk épüljön ki szépen,
Terjedjen az erény, vesszen a mi durva,
Minden utcasarkon álljon egy-egy – hírdetési oszlop.

Kopasz koponyával, görnyedő derékkal,
Sok vén sportsmann a test mozgásáért él, hal,
Ámde másnap masszőr dörzsöli az inát,
Így jár, aki nagyon szereti a – baracklekvárt.

Megáradt a Duna, nézni is rettentő,
Elveszett száz lélek, bedőlt sok háztető,
Még az öreg Gellért hegye is megingott,
Mert Kovács kapitány oly nagyokat – füllentett.

Az én kedves, drága Elemér barátom,
Reggel sokszor sápadt s levert, amint látom,
Kérdem tőle múltkor: miért vagy olyan aszott?
Bágyadtan mondja, hogy egész éjjel – fájt a foga.

Május van, a tavasz szerelem hónapja,
Az ébredő vén föld új ruháját kapja,

Ember is, állat is örül a tavasznak,
S lent a Dunaparton a kutyák is – örülnek.

Reng a búzakalász az alföldi rónán,
Ott arat egy legény, arra megy egy szép lány,
Rákacsint a legény, leteszi a kaszát,
Nadrágjába nyúl és kiveszi a – köszörűkövét.

Üdvözlő vers Rajnéger Simihez.

– Budapest, 1907. November 4. –

Kedves jó Simikém, azt gondoltam tegnap,
Hogy hétfő estére, mai névnapodra
Verset írok, olyat, mint a patak sodra,
Mint szép asszony fehér ruhájának fodra:
Csobogót, csevegőt, illatost, virágost...
Ezt a verset kéne elmondanom már most.

Sok gondolat zsongott agyamba s kesengve,
Tíz évnek emléke szólalt meg a szívembe';
– Emlékszel arra az estére, mikor mi
Egy füstős kocsmában hallottunk dalolni,
Csongrádi betyár nótákat s pitymallott
Mikor Simi s Lőwy lassan elballagott?
Zsidó gyerek volt mind s fujták nagy kevélyen
Egy szódavíz mellett egész kerek éjjen.
S a Rombach utcán haza felé menénk,
A betyár nótákat hozta a szél felénk.
Ez időtől vagyok közétek fogadva
Tíz éve vagyok a *Nagy kagálnak* tagja.
Nagy kitüntetésnek tekintem mindég,
Hogy tagtárs vagyok s nem – holmi jött-ment vendég.
Keresztapám Simi, fogadd köszönetem,
Légy jó barát, mint voltál eddiglen;
Soha két jó barát nem fért össze jobban,

Hiszen a szívünk is egy leányért dobbant,
S közös búnkban, mi e szerelemből fakadt,
Szomszéd patikában közös gyógyír akadt.

Valami szép verset terveztem én mára,
Hogy babért üvezzek Simi homlokára;
– De oly hideg van ma, nem peng ma a lantom,
Hűvösen süt be a nap az ablakomon.
Ne haragudj Simi nincs ma verses kedvem,
Nem tudom folytatni, úgy ahogy elkezdtem.
Nem is folytatom hát, be kell látni végül:
Mit ér az élet *ifjuság nélkül*?
Mit ér a *szerelem potencia nélkül*?
Mit ér egy bankett francia pezsgő nélkül?
Mit ér Lőwy verse *rabok fasza* nélkül?

Vers János esküvője napjára.

– 1899 április 7. –

Verekedni bot nélkül,
Építkezni *tót* nélkül,

Csizmát varrni *pár* nélkül,
Zsidót látni *kár* nélkül.

Bort csapolni *csap* nélkül,
Mennybe jutni *pap* nélkül.

Kráglit hordni *ing* nélkül,
Kéjjel szarni *fing* nélkül.

Házasodni *ház* nélkül,
Ferblizni négy *ász* nélkül.

Furcsa bár e sok eset.

De ez már mind megesett.

Ámde baszni *fasz* nélkül...?
- - - - - -

Ez olyan distancia,
Mire nincs kádancia.

ÚTON-ÚTFÉLEN.

Levél Turapónak Rómába.

1897.

Magybajuszú Gyula pajtás,
Skandalum az, nem pedig más,
Hogy mióta Rómát járod,
Felejtél egy jó barátot...
S fordítasz felém alfelet,
Azt sem tudom, mi van veled?

Forgatod ott az ecsetet,
Gyakorlod bunkós pecsedet.
Képedhez keressz alakot,
Érdemdús papi valagot.

Hölgy hó-vállát, dús kebelet,
Mitől ember bút, bajt feled,
Hímes pina síma pelyhét,
S üríted a kéjek kelyhét.

Vedd elő hát a papirost,
Tiszta fehért, avagy szarost,
Írj mindenféléről sokat,
S ne feledd a baszásokat.

Írd meg, mikor ettél babot?
Basztál-e már talján papot?

Ettél macskát tejes rizsbe?
Szartál-e a Tiberisbe?

Láttad-e már a szent atyát?
Hol mosatsz inget és gatyát?

Hova jársz el vacsorára?
Drága ott a picsa ára?

Van sok lotyó, esti lepke?
Civilek is basznak seggbe?

Divat még a kecskeszakáll?
Nyög a pápa, hogyha kakál?

Hallottad angyalok karát?
Ülve szarik ott a barát?

Kályha télen jól melegít?
Törli a talján a seggit?

Vannak-e ott sörcsarnokok?
Basznak még a kanonokok?

Van ott vasút, vicinális?
Mit szarik a kardinális?

Hallottál sok talján regét?
Nyaltad már Rampolla seggét?

Van bába a Vatikánba'?
Huszárzsír a patikába'?

Érted már a talján betűt?
Fogtál-e már lapostetüt?

Mikor székelssz? este? reggel?
Testvér! Győzöd-e még seggel?

Vannak-e ott szép nagy kertek?
Apácák, kik nem tekertek?

Van-e ott sokféle klastrom?
Kankóra jóféle flastrom?

Gyón az olasz, hogyha vért ont?
Használ Revertera kotont?

Van-e ott a vizen csónak?
Kis papok, hol kamatyolnak?

Voltál már az Angyalvárba'?
Basztál macskát csizmaszárba?

Ki van ott a férj is fúrva?
Kap strimpflipénzt ott a kurva?
Nem kívánkozol még haza?
Áll-e még a Vili fasza?

Nosza Gyula vedd a tollat,
Gatyádat most le ne toljad:
S bassz nekem egy kis levelet
Zaftos legyen e felelet!...

Egy honleány Rigában.

Oroszországi utam alkalmával.

1903. Május 28.

Rigában amint megálltam,
Egy kis hotelbe beszálltam.
Eső esett, úgy szakadt a"
Azt mondta, hogy "baszomadta".
– A szobacicus meg erre,

Nagyot kiáltott egyszerre:
“Ejnye ez már jeles dolog,
Hiszen én is magyar vagyok.”

Hogy jött ide, ilyen távol,
Édes kis magyar hazánkból!
– Erre csakis később jöttem,
Hogy éjfélkor hazajöttem,
(A lépcsőnél várt szegényke;
Biz’ Isten egy kis regényke.)

Született ő szombarthelyen[2]
S hotelbe’ volt nem egy helyen:
Pesten, Pakson, Lőcsén, Ungvártt,
Zimonyban s Székesfehérvártt,
Becskereken és Eszéken
Breznóbányán, Újvidéken,
Komáromban, Kolozsvárott,
Zsolnán s Gyulafehérvárott,
Petrozsényben, Pitvaroson,
Jászberényben, Nagy-Maroson,
Segesvárott, Debrecenben,
S Pécsett, ezzel éppen szemben,
Ruttkán, Csáki-Gorbón, Brádon,
Beregszászon, Magyarádon,
Csucsán, Bucsán, Tót-Komlóson,
Zsibón, Török-Szentmiklóson,
Máté-Szalkán, Désen, Léván,
Jász-Ladányban, Kassán, Déván,
Békés-Csabán, Ruszton, Sztánán,
Gyömrőn, Pápán, Párkánynánán,
Orosházán, és Ó-Budán,

---

[2]Papi vörös

Nyíregyházán; még azután
Onnan Krakkóba csalták el,
S ide csakis tavaly jött fel.

Nincs ez meséből kinyírva:
A picsájára volt írva.

Utószó:
Ha ezt a verset hölgyeknek olvasom fel az utolsó két sort így változtatom meg:

"Nincs ez meséből kinyírva,
A cselédkönyvébe volt írva."

(Egy színésznő, akinek e változtatással olvastam fel a verset, felkiáltott: "Nó, mekkora cselédkönyve lehetett ennek.")

Mezőhegyesnek üdv.

Bejártam szerte szép Magyarországot,
S arattam tapsokat és sok virágot,
S akik ismerik költészetemet,
Bizonyára nehezen értik meg.
Hogy Lőwy Árpád Mezőhegyesen
Nem járt még soha büszkén, begyesen,
– Ó a lófaszok felkent dalnoka;
Ennek bizony csakis az az oka,
Hogy Lőwyt *ide nem hítta még senki*
Pedig verseit országszerte zengi:
– De itt vagyok ma, verset versre költvén
A lófaszok *legklasszikusabb* földén!

Éljenek a mezőhegyesi
két és négy lábú csődörök!

Tordai nevezetességek

Szép kis Erdélyben, Torda városában,
Sok híres specialitás van:
– És különös, hogy mindenik
"P" – azaz "pi"[3] betűvel kezdődik.

Híres a tordai "*pogácsa"* - nemde?
És tordai "*pecsenyét"* sütnek szerte...
De van "pi"-vel egy híresebb még:
A tordai nagy - *hasadék.*

A cseh oroszlánhoz.

(Melyet a pilseni városház tornyára tavaly pingáltak ki újra: vörös test kettős arany fark.)

Pilsen, 1908. Május 27.

Tompa Mihály után szabadon.

Dicső barom, Te imponálsz nekünk,
A sors íly csodát nem tett velünk.
Neked két farkat adott végzeted:
Nekünk csak *egy volt*, az is elveszett.

Az Atlanti óceánnál.

1906. Május 21.-én.

"Alles ist aus dem Wasser entsprungen, alles wird durch das Wasser erhalten. Ocean, gönn' uns dein ewiges Walten!"

(Göthe: Faust)

Lissabonban május egy délutánján,

---

[3]Görögül π

A Tajo nagy öblénél járdogálván:
Lassanként eltünt a város s a bárkák,
Mint kicsiny sirályok az alkonyt várták,
Hogy fáradt vitorláikat bevonva,
A révbe térjenek be nyugalomra.

Bájos kép volt, alkonyi hangulat s én
Siettem - tengert érni igyekezvén,
Hogy mire a Nap hullámsírba térne
Búcsúzzam Tőle jókor odaérve.
– Egyszerre csak a Tengernél valék,
Narancspiros s lilaszín volt az Ég!

A Nap félig lebukva a vizekbe,
A víztükör rózsákkal volt beszegve,
S én a mélység felett egy szikla szélen
Szemem legeltettem a messzeségen:
És "Éljen Európa!" – ezt kiáltva,
Belepeseltem a nagy Óceánba.

Moszkvában.

– 1903. Május 19.-én. –

Mottó:
Toute comme chez nous!

Míg nyugaton az ökreink
Oroszországban hölgyeink
Viszik Hazánknak hírit el,
"Gollasch" s "Czardasch"-ban adva fel.
Mint francia Ét – és színlapon
Német formában olvasom.

Moszkvában ha szezon itt
Láthatjuk Honunk lányait,

Kik hódítnak s bódítanak
A kultúrán lódítanak.
Mi ráfér az oroszra és
– Van is érte elismerés!!!

–A santánokban lányaink
Muszkáknak ideáljaik,
S ha fel kelt benn' az ingulat
A muszka úr költ és mulat
A rúbel cseng, ez diadal,
Így hódít itt a honi dal.

Egy kis ház előtt mentem el,
Az alkonyat eltüntével;
Magyar dalt hallék, szomorút,
A honfi bú belém szoru't;
S a "szalon"-ba bementem én,
És tíz szép lány repült felém.

Honunk szülőtti mind, de egy,
Pünkösdi rózsa számba megy,
Sugár, kecses s a haja szög,
Mint gyöngyszem vált ki közülök,
S ajkáról hangzott édesen:
"Gyerünk szobára édesem."

Családi örömök.

Kép a hamburgi állatkertből.

Hamburg, 1908. Május 24.

Láttam csókát, rókát, fókát,
Krokodilust, elefántot:
De kengurut még nem láttam,
S ez engem már régen bántott.

Végre itt az állatkertben
Láttam két élő kengurut,
Kik – hím s nő – akár két ember,
Egymásnak nyakába borult.

S cirógatták, nyalogatták
Egymást olyan szeretettel,
Hogy e migindító képet
Míg élek sem felejtem el.
Fiacskájuk meg ezalatt,
(Nevetne, ha látná Csáky)
Érdeklődéssel kukucskált
A mamája picsáján ki.

Testvériség.

Kép egy orosz korcsmából.

Moszkva 1903. Május 19.

Oroszhonban a budikban
Egymás mellett több lyuk is van.
S pasas, egymás mellett öt, hat
Szép sorban felkuporodhat...
– S van egy szokás, dícséretes,
Keresztényi, testvéries:
– Ha egyiknek *papirja* van,
A többi is biztos abban,
Hogy társait el nem hagyja,
Seggét törli, s ... tovább adja.

Az első “W.C.”-nek üdv.

Burgos-Irum között, 1906. Május 24.-én.

Spanyolhonban és Portugálban
Templom s műemlék rengeteg:

Minden országból csudájára
Járnak ide az emberek.
Aki középkort akar látni,
A Pirennéken jöjjön át,
Mert mintha ezek alkotnák a
Középkor s újkor közt a határt.

Középkor az, hogy a vasúton
Alig van itt Water-Closet;
Aki e szép földet bejárja
Sok kín árán tudja meg ezt.

Csak állomásokon van egy hely,
Bár dicsérni ezt sincs ok:
Mert névjegyük mindig ott hagyják
A Sennorák s Caballérók.

Könnyebb esetbe' pláne semmi
A spanyolnak ez állapot;
Miért vágtak a kupé két szélén
Jobbról-balról is ablakot?

Csak Burgostól a Frank határig
Van "00" a kupéban itt!
Mely tény, mint váratlan nagy ujság
E derüs dalra lelkesít!

Európának napja hát még
Ide is szórja sugarát!
– Új szellem árad Spanyolhonba
Ezen kerek lyukon át!

Az Augustiner Bräu-ban.

München, 1906. Május 20.

Az Augustiner Bräu-ban ülök,
Szép kis lotyók szolgálnak ki:
Annál jobban esik itt lenni,
Mert eső esik odaki.

Minő forgalom! Jönnek, mennek
S tele mindég a helyiség,
– Sörből az igaz bajornak,
Bármennyi van, sosem elég.

Idő telik s még itt vagyok, mert
Az utcán járni sem lehet,
Megfigyelem legalább itt e
Kedves, mozgalmas életet.

Látom, hogy a bajor gavallér
S a pincérnő kedves, szelíd,
S egy virágárus lányka jár és
Kínálja gyöngyvirágait.

S így minden pincérnő keblén
Ott illatoz a gyöngyvirág,
De eltünik, ha a vendégek
A helyiséget elhagyják.

Új vendég jő s mint figyeltem
Ugyanazon csokrot egy más
Vendég tűzi a hölgy keblére
Kire tudniillik foga vás.

Mert a virág – a pincérnők s a
Virágárus lány közt forog,

Ugyanazt a csokrot sorjába
Megveszi és feltűzi sok.

Mikor a korcsmába bejöttem,
Virágot én is vettem, – tehát
Most sül ki, hogy a balekoknak
Ma én kezdtem a sorát.

Granada egykor és – most.

1906. Május 3.

Boldog vagyok, hogy járom a világot,
A melyet szépnek látok mindenütt,
De egy tavasz! – egy üdvösséggel ér föl,
Hol Andaluziának napja süt.

Az Alhambrát bejáró játszi szellő
Rózsák s regék hímporát hinti szét,
Halott menyasszonyt képzelek, kinek
Fátyol takarja lecsukott szemét.

A Sierra Nevada hótetője
Látta a mór-fajt fényben s alkonyán,
Kihaltak mind, de kőcsipkék között
Alláh't dicsőíti az Alkorán.

Pálmák, jázminok s narancsfák alatt
Mintha a húrik dalát hallanám:
– A fák susognak csak s én álmodom,
Arab hárfának képzelt dallamán.

Az Alhambrából lefelé megyek s ott
Egy béna koldus csúszva jön felém:
A szívem fáj; ez nem tudja hol van?
És mint szabad madár bolyongok én...

S a dómpiac felé megyek s egy ablak
Nyílik meg s onnan Donna Elvira,
Egy porcelán edényt löccsentett ki,
Az orrom előtt – egy hajszálnyira.

Büzérnagy Spanyolországból visszatért.[4]

Bécs, 1895. Augusztus 25.

Üdvözlünk Büzérnagy, te dicső nagy alak.
Kibe' még a szar is: arany és nem salak,
Ki baráti szívet tőlünk el nem fordít,
Büzőri kar néked egy nagy éljent ordít!

Büzérnagyunk most jött meg Hispániábul
S mert, – mint mondják, – farka nincsen parafábul,
Baszott magyarmódon bászk és spanyol pinát,
S hozott lapostetüt a Pirenneken át.

Ott van Saragossa, vígak ott a lagzik,
Már a neve is oly bizalmasan hangzik;
Déli csúcs Gibraltár, ahol bejött Tarik,
Hol az angol tüzér most görbéket szarik.

És látta ő mindezt – caballérok hadát,
Alhambra tornyábul leszarta Granadát,
Rózsákat hullatott, minek szaga illó,

---

[4] Magyarázat a büzérekről írt versekhez:

A bécsi előkelő magyarok társaságának tréfás elnevezése volt: Abüzér@. Vezetőjük Thallóczy Lajos külügyminiszteri államtitkár, tréfás címen: Abüzérnagy@. Thallóczy lakását (Traungasse No. 1) Abüzértanyának@ hívták, ez nyitva állott minden előkelő magyar ember előtt. A társaság házi költője volt Lőwy Árpád.

Sose festett ilyet a büszke Murilló.

Torérokkal ívott gyöngyöző bort, spriccert,
Ó-budai nyelven mondott sok rossz viccet
S ahol Calderónnak a bölcsője ringott,
Költői ihlettel állt meg s nagyot fingott.

Végre megjárva a bortermő Malagát,
Haza hozta épen nagy büdös valagát.
Csizmája nyoma van még a spanyol szarnak:
Jer! lásd büzéreid ölelni akarnak.

Hőrmannak üdv

– Bosznia rajcza, 1897. Szeptember 14. –

Kedves társak, jó büzérek,
Csak egy kis időt kérek.
Hőrmann doktort éltetem most,
A jó embert s derék tudóst.
Hőrmannt szereti a magyar,
Mert ő nekhnk csak jót akar.
S nemcsak seggel – ésszel, szívvel
Alkot, teremt s népet mível.
Közénk való ember Hőrmann,
Mert a faszán végig bőr van.

Szarvirágot László napjára

Bécs, 1897. Június 27.

Kedves büzéri kar, ma László napján,
Piros rózsa nyílik a Lőwy kalapján,
Lőwy kis kalapján lengnek a szalagok,
Hangosan üdvözlik büzéri valagok.

Jártam én Provánsznak daltelt virányain,

Hol messze száll a dal pacsirták szárnyain,
Huri dalt is hallék édes ajkról ékest,
De mi szart ér mindaz... ez összhanghó' képest!

Tudtam én előre, hogy kapok ma bókot,
Harsány üdv-fingokat és számos csókot,
Mert, aki annyit szart nektek versekbe
Nem rugjátok picsán, nem köpitek seggbe.

Meg vagyok én hatva, alig tudok szó'ni,
Támaszd meg a seggem, jó pajtásom, Tóni,
S hogyha a versembe talán belesülök,
Szóljon a picsád, mint lóvasuti tülök.

Üdvözletetekre én is adok választ
A nagy szeretetre, mely engem eláraszt,
Visszhangozzék tőle a Kahlenberg alja,
S hangos legyen, hogy még Pácser is meghallja.

Mit is adhatok mást, deli szép büzérek,
Mint őszínte hangot amit csak Ti érttek,
S mi volna őszintébb – szólj büzérek atyja!
Mint baráti seggnek hangos szavazattya?

Jók vagytok Ti hozzám, én is jót kívánok,
Az Isten áldása szálljon Tireátok,
Élvezzetek mindent, amit nyújt az élet,
Szép lány ölelését, gyöngybort, dicsőséget!

Hírdesse neveteket Adria s a Kárpát,
Melyet karddal szerzett dicső ősünk Árpád,
Kinek hona másik ezredet megéri....
Amit biztosítanak: Czobor és Gelléri.

S ha szedtetek sokat az éden fáirul,

S levelet hullatva egyszer majd elvirul,
Az édes szerelem hét mennyei bokra;
A magyar géniusz szarjon faszotokra!

Aviatika

(A Halley üstökös átvonulása napján)

– Bécs, 1910. Május 18. –

Mottó: A parceval – az léghajó,
A szivar meg – elég, ha jó.
De a pina? – sosem, sosem elég, ha jó!

I.

Ha feltalálnám én a léghajót,
Tökéletsebbet, mint Bleriot,
Felszáll'nék "III-rter Bezirk" felett
S onnan küldenék le üzenetet:
– Azt mondanám, büzérek, híresek,
Szart ér már egykor dicső híretek;
Mióta Hugyecz elment, fájdalom,
Nem szól pitymalatkor ébresztő "bumm"!
Nem szól Chnatecler s fal, kredenc nem ing
Mert elhallgatott a hugyeci fing.

A büzérségnek arany napjait,
Lőwy versében hallani csak itt!

Igen! repülök a magasba fel ...
S a felhők közt búcsúdalt zengek el:
Lerázom kezemről a földi láncot,
S leszarom a "Traumgasse Num'ro áncot".

II.

Ha feltalálnám a léghajót,
Tökéletesebbet, mint Bleriot,
Fölszállanék Hazám felett magasba,
Onnan néznék abba a züllő kasba;
S látnám, hogy mi lett hősi nemzetem?
– Herék élősködnek a nemzeten!
– Zsidó az úr – basszon meg vak apád,
S ledörgenék a bús felhőkön át,
S léghajómból hajnaltól fogva estig,
Leszarnám Hazámat – Munkácstól Pestig.

III.

Ha feltalálnám én a léghajót,
Tökéletesebbet, mint Bleriot,
Felszállanék a gönczöl-szekerén
Körülvágtatnám a világot én ...
S olyat tennék, mit Halley sose látott:
Körülszarnám a rongy, büdös, összebaszott, lófasz világot!

IV.

Kóválygok itt a végtelenben,
Szorongásban és gyötrelemben;
Fáj mindenem, és az az ok,
Hogy *saját fejemre* nem szarhatok.

LOYALIS CIKLUS

Néphymnus.

Ő cs. Kir. Apostoli Felségének 1854. Szeptember 23.-án kelt legfelsőbb határozmánya által hitelesnek nyilvánított szöveg.

(Fordította Érhalmy Gerő).

Tartsa Isten! Óvja isten!
Császárunk s a közhazát!
Erőt lelve a szent hitben,
Ossza bölcs parancsszavát!
Hadd védnünk ős koronáját,
Bárhonnan fenyítse vész!
Ausztriával Habsburg trónját
Egyesítse égi kéz.

Nyílt, őszinte jámbor szívvel
Tartozás és jog ha hí -
Bátran, ha kell! s jó reménnyel
Szálljunk a csatára ki.
Küzdjük ki – mint hős seregünk
Annyiszor nyert – a babért.
Vért és vagyont Császárunkért!
Vért és vagyon a közhonért!

Mit polgár iparja szerzett,
Védje hűn a hősi kéz;
Győzzön szellemfegyverével
A művészet és az ész!
Dicsőség áradjon s áldás
Egyaránt el a hazán: –
Boldog béke napsugára
Tündököljön Ausztrián!

Tartsuk össze mind! hatalmat
Egyetértés kapcsa ád;
Hogyha egyesült erőnk hat,
Győzve könnyen bármi gát.
Mint testvérek összetartva,
Legyen egy a honfi-cél'
Üdv a Császár és hazára!
Ausztria örökkön él!

Gotterhalte.

A legfelsőbb határozmánnyal hitelesített, de elavult szöveg némi korszerű változtatásokkal, illetőleg helyesbítésekkel.

(Lőwy Árpádtól.)

Verd meg isten! Büntesd Isten!
Ezt a czudar Ausztriát!
Mely hazánkat dúlja, írtja,
Már több század éven át.
Mi védtük a koronánkat,
Hogyha fenyegette vész!
– De nem értett meg a Habsburg,
S üldözött a bécsi kéz.

Nyílt, őszinte, jámbor szívvel
Tartozás és jog ha hí –
Bátran ha kell jóreménnyel
Szálljunk a csatára ki.
Hogy kiküzdjük, mit a Honvéd
Nyert már egyszer - a babért!
– Ezektől mi szart reméljünk?
Habsburg soha meg nem ért.

Mit polgár iparja szerzett,
Elrabolta az a kéz;

A habsburgi hülyeséggel
Összeforrott bécsi ész.
Soha sem lesz isten-áldás
Ezen a szegény hazán:
– Míg a buta Habsburg-horda
Nyakunkon ül s Ausztrián.

Tartsunk össze mind, hatalmat
Egyetértés kapcsa ád.
Lófasz a Habsburg seggibe,
Van még király – *oda át!*
Mint testvérek összetartva,
Legyen egy honfi-czél!
– Rázzuk le a csúf kolonczot,
S nemzetünk örökkön él!

A körtefa.

(Vonatkozással a "Független Magyarország" 1903. Augusztus 21.-iki vezércikkére.)

Vezércikket írt Lengyel Zoltán
(Hogy odafennt is meghallják tán?)
Amelynek az a jelszava:
Hogy hazánk egy nagy körtefa.

Kemény körte terem vén fán,
S hiába is puhítják szalmán,
Jobbat, mért s hogy teremne hát,
Ha rosszúl ápolják a fát?

Teljesítsétek minden vágyát,
Adjatok *napfényt, esőt, trágyát,*
S édes körtét terem a fa,
– Ez Lengyel Zoltán végszava.

Az "*Ur"* válaszolni majd így fog:
Kivánságtok *együtt* nagyon sok;
Trágyát azt mindjárt adhatok,
A többire még – várjatok.

A Habsburgok.

Nem kell király! – halljuk gyakorta
Hazánkban ezt a nézetet.
Kell! – de olyan mint Corvin Mátyás,
Ki nemzetével érzett.
Ez volt király, hős és igaz,
S uralma jóra, nagyra vált:
Minden vityiló mécse mellett
Áldották a dicső királyt.

Magyar volt, s Buda ősi vára
Keletnek s nyugatnak dísze lőn,
Szent István ékes koronája
Méltó helyen fénylett – e főn!

De hajh! a nemes törzs kidült és
Polyák utód jött nyomdokába;
Török s osztrák – melyik galádabb?
Szakadt a magyar faj nyakába.

Habsburg! – óh átkozott e név
Alávalóbb nem volt soha:
Itt nyaggat, gyilkol, fosztogat
Négyszáz éve, idestova.

Ahány Habsburg valaha volt
Buta volt mind s becstelen!
Ezekhez képest Sobri Jóska
Zöld Marci, Palkó – *dzsentlemen!*

Hódoló Cantate.

I.F.J. dicsőséges élete 80.ik évfordulójára.

1910. Augusztus 18.

Nagy ünnep van ma. - ritka nagy ünnep,
Hódoló népek ünnepet ülnek!

Míly dicső látvány, íly nagy kort érni:
Siessünk az ég áldását kérni!

Nagy szíve, tudjuk forrón vert értünk (!! ??)
Csak egyet szól s mi mindent megértünk.

Népek imája száll fel az Égbe,
Hogy sok bölcs művet hajtson még végbe.

Isten áldása szálljon reája,
Soká zöldeljen - élete fája!

Tegye boldoggá sok szép országát,
S élje túl minden Atyafiságát!!!

A bécsi kripta.

I.

A bécsi kapucinus templom
Nem valami nagy épület.
De híres azért, mert ott áll
Egy nagy büdös pince felett.

Abban Habsburg-dögök vannak,
Hála – Isten, nem melegen,
Szép számmal vannak már együtt,
De sajnos még nem elegen.

A bécsi kripta kibővítése.

II.

Ma reggel[5] egy újság azt írta,
Hogy teli van a bécsi kripta;
Százharminckét koporsó, melyek
Dicső Habsburg-csontokat rejtenek.

Építsetek hamar új kriptát,
Legyen az is tele, de *mindjárt*.

A Chlopii manifesztum.

1903. Szeptember 17.

Ujságírók, költők, firkászok,
Rákosik, Vészik, Braunok, Káászok,
Tele írnak sok papirost, mert
Betű érdekli ma az embert.

S mit bánják ők azt, hogyha másnap,
A papírt felhasználják másnak?
– Ezrek olvasták – ez volt a célja:
S ma szolgál vegyes profán célra.

Ritkán esik meg, hogy királyok
Írását hozzák az újságok;
S ha jön egy, szörnyű izgalomba,
Olvassuk a birodalomba...

Tegnap jött egy, Chlopiból kaptuk,
(A rikkancsoknak volt jó napjuk)
– Ma? nem törődve, hogy miféle,

[5] 1908. Aug. 7.

A seggünk töröltük ki véle.

És most hulljon le a lepel.

Szoborleleplezés.

(Vonatkozással 1905. Szeptember 23.-ára, mikor a császár Andrássyt, Kossuthot, Apponyit, Bánffyt és Zichi Nádort fogadta 3 percnyi audencián s a kezével vagy lábával – intett, hogy – hinaus)

Magyar király Prahaszka Szep'l,
Bár magyarul keveset tud.
Ha néha be is kukkant hozzánk,
Másnap sietve hazafut.

Wien-ben, Práter-ben jó neki
S oly szép a lerchenfeldi szó,
Bicskás magyarok csak vexálják:
– Bécsben van minden, ami jó!

De mint alkotmányos király,
Ha szobrot leleplezni kell:
Jön és két soros mondókáját
Papirosról olvassa fel.

Accentje német, – így esett meg
Pozsonyban, hogy így szólt Szep'l,
Máriz Terézia szobránál, hogy:
"És most hulljon le a Lep'l".

Bécsbe hítt tegnap öt magyart fel,
S mi történhetett volna más?
Nem mondta, de megértettük, hogy:
"Chlopy und Schmarn kapsz a bagázs".

Kisült, hogy a magyar államjogról
Ma sem tud még a vén Szep'l
A 67-es alkotmányról
'Így hullt le tegnap a Lep'l.

A rehabilitált Rákóczi.

Elmenekült idegenbe,
Birtokait elkobozták,
Honárulás címe alatt,
Számkivetette az osztrák.

Két évszázad múlt el, hogy szent
Pora Galatában pihen;
De felvirradt! s a Hazában
Nagy öröm van - rég volt ilyen!

Más világot élünk, hiszen
Fennkőlt szellemű királyunk,
Másképp érez, mint ősei,
– És Rákóczi itt lesz nálunk.

Nem honáruló! – királyi
Békeszó lett ím' a váltság,
Nagy Rákóczit, nagy Bercsényit
Végre rehabilitálták!

Tíz éve múlt, hogy egy *Másik*,
Turinban hunyta le a szemét,
Eltemettük és olyan gyászt
Sose látott e világ még!!!

Koszorútenger lepte el
Koporsóját s könnyözön folyt,
De a millió virág között
Az az "*Egy koszorú"* nem volt.

Idők folytán, új bölcs király
Fog majd “alkalmat” találni:
S kétszáz év mulva Kossuthot
Fogja rehabilitálni!!!

Hátrahagyott vers.

Endrődi Sándortól.

Furcsaság, hogy királyok még
Mindig vannak.
De már olyan igazán nincs
Senkinek, mint a magyarnak.
Világszerte bámulhatják
A mienket –
Az ebadta! fele magyar
Fele német.

Nem is süt fel addig itt a
Béke napja,
Míg a maga külön részét
Ez is, az is, meg nem kapja.
Nekünk jusson nem bánom a
Felső fele,
Az osztráknak untig jó lesz
Az alfele.

Az igazságos osztozkodás.

Válasz a hátrahagyott versre. (Lőwy Árpádtól.)

Sok ami sok – lesz-e vége?
Verekedjünk, – vagy lesz béke?
Törik ott és szakad nálunk,
Legjobb is lesz, ha elválunk.

Azt mondja az Endrődi Sanyi:
A *császárt* kell elosztani.
Nekünk jusson felső fele,
Az osztráknak az alfele.

Nem pártolom én e tervet,
Amit Sándor odavetett,
Mienk legyen az *alfele*,
Nem járunk mi rosszul vele...

Elvett már az osztrák mindent,
Csak egy *lófasz* még a mienk:
Nem maradt egyebünk semmi,
Tok kell, hogy eltudjuk tenni.

N.B. Endrődi Sándor a székében hátravetette magát és csak ennyit mondott: Lőwy lebasztál.

A barrikádokon.

Harci dal, 1905. Március 15.-ére.

Tűz van, tűz van, mi lángol ott?
Ki kongatja a harangot?
Álom közben, csendes éjjel,
A hazában szerte-széjjel?

Rémes setétségbe látok
Tűz sziporkál, millió lángot,
Falu tornyán, kastély ormán,
Villámmal telt felhő formán:

Chlopy felül nagy füst érzik,
S a magyarnak szíve vérzik...
– Bécsben szítják titkos kézzel,
Őrületes buta ésszel.

S a vad-banda, gonosz csorda,
Sorakozik hosszú sorba:
Elől mennek az ördögök,
Lepcses szájú Habsburg-dögök.

Vorwärts! – tódul a nagy sereg
Kénkő-folyam, bősz fergeteg,
Letiporni alkotmányunk'
Hogyha össze *most sem* állunk!

Elő magyar! vedd a kaszát,
Vágd a Habsburg francos faszát,
Vágd a kutyát, mert annyi kárt,
Nem tett sehol Bourbon, Stuárt.

Dunaparton állítsatok
Akasztófát kicsit, nagyot.
Hogy kit melyikre? – az egyre megy,
Csak jusson *mindegyikre - egy*.

Bali hozd csak azt a hurkot,
Kösd fel sorba a Habsburgot!
Akár kan az, akár emse:
Vigyázz! – ne maradjon *egy se!*

Thaly Kálmán v. b. t. t.

– 1909. Január 8. –

Nem is olyan rég volt, hogy Rákóczi hamvát,
Konstantinápolyból végre hazahozták;
Királyi kegyelem *megbocsátott* Néki,
Hisz az a történet, olyan nagyon régi.
Hogy amint megírták, talán nem is áll mán,
Nem is hiszi senki, csak tán *Thaly Kálmán*.

Ott kullogott akkor, sok rendjel a mellén,
Rokkant kuruc testén lötyögött a mellény;
Kuruc kard a balján, sastoll a süvegen,
Sok asszony bámulta az ablaküvegen,
A zsidó gyerekek mutogattak rája,
"Rákóczi-korszaknak élő krónikája!"

Két esztendő telt el, sietnek az évek,
Ma már nem is hallik az a régi ének.
Ki emlegeti ma *Kossuthot, Rákóczit:*
Egy kis töredék e kicsiny *zugolyban* itt...
S Thaly Kálmán a nagy, kiverte a mellet,
Hogy amíglen abba lesz élet és lehellet,
Ő lesz az utolsó a kurucok között:
De bíz ő is *labanc mandurba* öltözött.

Meghibbant a világ, ma máár Thaly Kálmán,
Osztrák trónus mögött ácsorgó lakáj mán;
V. b. t. t. fityeg névjegye alatt,
Rákócziból rajta egy *pityke* se maradt.

Curuk lesz a *kurucz,* azt mondja a nóta,
Amit fúj a magyar már négyszáz év óta.

Ha hős Thaly Kálmán paplany alatt szuszog,
Egyszer Rákóczi az ágyához lépni fog,
S így szól: "Te vén kurva, nem kellek már néked,
Ki nekem köszönhetsz baksist, dicsőséget?"
– Aztán int majd egyet toppant is a lába:
"És most eredj a *új-gazdád valagába!*

Visszaszívás.

(A darabont-kormány bukásakor. – Loyális vers.)

1906. Június 5.

Győztünk! mert honfi kötelmünknek
Megfeleltünk mindannyian!
Összetartott az óriás lánc,
Melynek sok milljó szeme van..

Mi is e lánc egy szeme voltunk,
S hogy béke van, most más a dolgunk,
– Munkára! – s óh ne adja azt az Ég,
Hogy ez a korszak visszajöjjön még!

Lőwy Árpád hivatása, minthogy
Történelmünkben nyílt új fejezet:
Hogy hódólva szívja vissza a lófaszt,
Mit multkor egy "tok"-ban elhelyezett.

A császár alteregója.

Ki Pesten kávéházba jár,
Az öreg *Berkovicsot* ismeri,
Ki sorsjegyekkel, gombokkal s egyéb
Árucikekkel jár be, ki.

Szörnyüh büszke, hogy csalódásig
Hasonlít a *Nagy Úrhoz* - Ő:
– "Császárszakáll", "homlok" s főképp a
"Habsburg-profil" a feltűnő...

Öreg kort értek mindaketten
S sok mindenen gázoltak át,
Egyik népeket boldogított,
S Berkovics házrúl-házra járt.

S tapasztalt sokat mindakettő,
S nagy igazságokat levont:
– De egyikük sem találta fel,
Amint tudjuk a – *telefont*.

Csak egy nagy különbség van köztük;
Mit az nem lát csak, aki vak:
– Hogy a Berkovics léptei
Koránt sem oly - *ruganyosak*!

Lőwy Árpád Császári és királyi kitüntetést vár.

Itt van a császár s Budavára
Fényes, mint a Salamon tornya,
Ős magyarok és új leventék
Jönnek hódoló díszes sorba'.

– Lesz ordó s kitüntetés bőven,
Hisz ilyet sokan érdemelnek,
Mert hívei vagyunk halálig
A dicső monarchikus elvnek.

Én is szeretnék egy kitüntetést, mely
Lőwy Árpád styljében volna írva:
Szeretnék a császártól egy darab szart
Monogrammos selyempapírba.

A LIPÓTVÁROSNAK.

Haza hozták a Rákócziakat!

Rákóczit, Bercsényit s a többi hamvakat
Hozzák … S a díszmenet a nagy úton halad
Mit "Kerepesi"-nek hittünk eddig s ma már
Budapest lakosa Rákóczi úton jár.

Itt áll a néptömeg, százezrek szíve gyúl,
Mikor a nagy menet rajta végigvonúl;
Daliák százai és harci paripák,
Mintha két évszázadot végig száguldanák!

A boltok zárva mind: Sternberg, Schwarz, Bienenstock,
Weisz, Herz, Guttmann és Spitz, Bródy s más annyi sok,
S ahány kávéház van: "Emke", "Otthon", "elit",
Rákóczit ünnepel a félmillió izr'elit.

Károly-kőrútra ér lassan a nagy menet,
A bazilikához az út erre vezet;
S mire a bujdosók jutnak a templomig:
Szűk koporsójában – *megfordul* mindenik.

Utószó:
De mire a menet Kassára befordul:
Szegény hét bujdosó ismét – *visszafordul*.

A háborgó Balatonnál.

Nagy gyönyörűség volt nekem,
Egy út a Balaton körül,
Hol, mint tengeren, a part
A messzeségben elmerül.

Tihanyban visszhangzott a szó:
Hazám!... Hazám! - s kis gyermekek
Marékszámra hozták nekem
A regés kecskekörmöket.

Daliás idők emléke ül
Az omladó várromokon,
S Badacsonynak tüzes levét
Ma is érzem még ajkamon.

Csobáncról s Tátikáról egy
Régi költőnknek énekét,
Mintha mezőkön, halmokon
Az esti szellő vinné szét...

A túlparton Siófok van,
Más élet, nyelv és divatok;
Tömve jönnek szombatonként
Ide a pesti vonatok.

Más a természet, levegő
S a lakosok mind *héberek*,
S a Balaton nem háborog,
De stílszerűen *hébereg*.

Királyi címváltás.

Kép a jövőből.

Második Endre királyunk, ki
Kereszthadat vitt a szentföldre,
“Rex Hungariae” címe mellé
“Jeruzsálem”-ét is felvette.

Hatszáz éve díszlik e név már

A magyar király címsorába',
S manapság jó öreg királyunk
Nem is viseli már hiába'.

A címből *jog* lett, hisz Makó ma
Jeruzsálemtől nincs messze:
Az idő Makót Jerikóval
Egy fogalommá baszta össze.

A *tulipán* magyar motívum
S a *hagyma* hozzá tartozik, – lám
Pupák! – mi okod csudálkozni,
A világ furcsa arculatján?

Hogy a magyar tengeren túlra
Vándorol ki, honát itthagyva:
És elhervad a tulipán is,
De illatozni fog a hagyma!

A királyoknak mindegy lesz, – hisz'
Címük megmarad nagy időre:
A különbség csak annyi lesz, hogy
Jeruzsálem kerül előre!

A pesti tavasz.

Itt a tavasz! mily édes mámor!
Pillangón nyargal a kis Ámor.
Ölelésre és csókra vágyok:
S csilingelnek a gyöngyvirágok.

Patyolat szoknya, édes sejtés,
Szerelmi sóhaj, tőrbe ejtés;
Minden oly bájos a mit látok;
Szép kis büdös zsidó lányok.

Vámbéri unokája.

Vámbéri Ármin nagyapa,
Mivel Rusztém még baszni tud;
Bokharában bár nem volt, de a
Távírdához rövid az út:
S megtávírta Londonba azt, hogy
Kis unokája született,
S keresztapának kérte fel
Az ifjú walesi herceget.
S feleségét Keresztmamának,
Válasz jött persze: yes, yes, rája:
Kevés zsidónak van ilyen
Előkelő: "*keresztanyád picsája"*.

Félszázad múlva.

Ötven év telt el, – már nem éltem –,
De egy nagy csoda történt velem:
Sírom megnyílt, – üh öröm árja,
S lelkemnek megnőtt újra szárnya.

Üdvözöltek a fák, virágok,
Mint visszatért régi barátot,
S lelkem száz örömtől repesve,
A "mult" Budapestjét kereste.

Új város lett és szerte rajta
A lakosság mind *sémi* fajta;
És a nyelv, amit hallunk benne;
Mintha *nem a mi* nyelvünk lenne.

A "bazilika"? – rég nem az már,
Belé ma sok hithű zsidó jár,
S ha szombaton feljön a csillag:
Ezer arcon hálakönny csillog.

Ünnep van s a “Mojse-szigetre”[6]
Száz automobil zúg, ki és be:
S szárnyas közúti omnibuszba’
Ezer zsidó megy a cirkuszba.

Látványosság! – Barnum utóda,
Morgenstern Árpád lett azóta:
És mutogatna sok ritkaságot,
Mit a világ keveset látott.

Hétfejű bornyú, négyes ikrek!
De legtöbben csak azért mennek:
Mert hirdeti sok plakát, hogy *két*
Körösztényt, élve látni ott még!!!

Gyerünk innen, gyerünk csak vissza,
Könnyemet a föld pora issza:
Koporsóm bezárul búsan zörögve,
Meg vagyunk már mi *baszva* – mindörökre.

Lueger Károly.

†1910. Március hó 10.

Keresztény volt, elhunyt az Úrban,
Lelke már a felhőkön túl van.

Halálos ágyán bizonyúlt be,
Hogy a zsidókat *nem gyűlölte*.

Sőt üzent is a “hitközség”-nek,
Hogy *nagyon szívesen* tenné meg:

Hogy *ahány zsidó* akad Bécsbe’,

[6] Hajdan „Margit szigetnek” hívták.

Felvinné *magával* az Égbe!

Jeltelen sírok.

Rákóczi és bujdosó társai hamvának hazahozatala alkalmából
1906. Október 28.

Mikes, Mikes – te nem jöttél...
Hamvadat nem találták meg,
Búsan zúgnak sírodon át
A pontusi hideg szelek.

Nagy *Petőfi*, mint meteor
Tűnt fel s tűnt a semmiségbe
haló porát jelzi tán egy
Bolygó tűz a semmiségbe?

Kiss József boldogabb, mint ők;
Pora nem megy veszendőbe:
Díszsírhelyet fog kapni a
Pesti zsidó temetőbe.

A magyar nemzet jövője.

Mottó:
Tiszántul, Dunántul, mind a négy gránicig,
Kilenc felekezet adósságra iszik:
S mikor elúsztatta az apai jussát,
A józan zsidónak szídja a Krisztussát.
(Egy Dunántúli kalendáriumból)

Ki a jövőbe látni tud:
S ahhoz nem is olyan sok kell,
Tisztában lehet már ma is,
A főbb eseményekkel.

Nyissuk csak a szemünket ki,
Mik voltunk ötven éve?
Rabláncravert provincia,
Letörve, összetépve.

Úr és *paraszt* volt a magyar,
És *gőgös* mind a kettő,
Hős volt, ha kell, - de nem tudta,
hogy mi a *kétszerkettő?*

S eljött a próza korszaka:
Mit a vasút hozott meg,
De nem kellett a *pudli s rőf*,
Hős, dicső nemzetünknek!

Ne adj' Isten! - azt képzeltük,
hogy megalázó volna,
Ha Zoltán, Géza, "urffy" a
Boltban *vásznat* pakolna.

Szegény mamának a szive,
Megtört volna buvába:
Hogy fiacskája "eminens"
Egy "Ipariskolába' (!)

Aztán jött egy kevés hős,
De értelmes faj árja,
S a jelszó: "Mi van eladó?"
Az egész Hont bejárja.

Ötven esztendő telt el, és
Arra ébredtünk szépen,
Hogy a lenézett rongy zsidó
Boldogul mindenképpen.

S ha, mint zsidó nem boldogul,
A keresztvíznek áll ki,
S ötven krajcárért Széchenyi
Lehet ma már akárki.

Maholnap Kohn-ivadék lesz
Magyar miniszterelnök,
S X-lábú snájdig őrnagyőért
Rajonganak a delnő.

Zsidó fiu *kispapnak* áll
(Ősei bóvlit mértek:)
S idők multán Goldstein utód
Az *esztergomi érsek*!

Bank, szinpad és redakció,
Ő velük van már telve:
S kilökni az utolsó gojt,
Ez mindnyájuknak elve...

S mi deklamálunk, hősködünk,
S iszunk a Honhazáér'
S nem látjuk, hogy a *sok beszéd*
Kutyám veres faszát ér...!

Kamarások.

Nagy dísz az ma Magyarországban
Ha kamarás lesz valaki:
Mert ezzel nemes őseit, fel
Nyolc iziglen mutatja ki.

Kutatnak is a levéltárban,
Hisz a dolog oly érdekes:
Hogy piripócsy Zsolt családja
Már háromszáz éve nemes.

S nemesítenek egyre-másra,
– Zsidó is van köztük elég –
Hisz mint mondják: a pénz “non olet”
S pénze csak zsidónak van még.

Ötven év mulva Magyarhonban
Uj kamarásság lesz megint:
S Kóbi csak úgy lesz az, ha őse
Nyolc iziglen zsidó volt mind.

Honfoglaló Árpád álma.

– 1910. Január 19. –

Hol egykor Fehéregyház állt,
(Nem tudjuk bizton a helyét.)
Ott hajtotta nyugalomra
Árpád apánk, dicső fejét.

És a regős – kobozok mellett
Sírt, rítt a halotti ének:
Meghalt Árpád, ki hont szerezett
Nagyra termett nemzetének.

Ezer év telt el s fajunkra
Nagy korszakok fénye áradt,

S küzdöttünk, véreztünk, ámde
A hősi kar ki nem fáradt.

De jött Mohács! – *ozmán! osztrák!*
Tépték, ölték nemzetünket,
S ma a *zsidó* cibálja le
Rólunk az utolsó inget.

Fehéregyház felöl hallom,
Nagy Árpádot sóhajtani:
“Ezér’ ugyan lófaszt sem ért:
Magyarhont meghódítani!”

Pythagorás tantétele a derékszögű háromszögről.

Azt hinnők, hogy a szám és mértan
Oly reális – határozott,
Hogy rituális felfogásnak
Semmi helye sem lehet ott.

De ha jobban szemügyre vesszük:
Kisűl, hogy nagy úr ám a “hit”,
Rányomja az minden “izénkre”
A maga alapelveit.

Pythagorás tantételéhez
Semmi kétség nem férhet - mégis,
Aszerint hol kereszteltek meg?
Másként érted te is, meg én is.

A *kálomista* így beszél, hogy
Az átfogónak négyzete
Épp’ annyi mint a befogók két
Négyzetének összege.

Minden flanc nélkül mondja: *így van!*
Megdönthetetlen, igaz a tétel!
– A *pápista* ugyanazt mondja
De “dogmatizmusában” tér el:

S mond a négyzetek összegét mind -
Kertészt egyenlőnek kell venni:

A disputa ki van zárva,
Így van, mert ennek *így kell lenni!*

Ha egy *lutyi* egy átfogóra
Esetleg négyzetet emelne
Észlelete *alkalmasint* a' lenne,
Hogy a befogók négyzetének
Egész összege *volna benne...*

Végre – hogy az átfogónak s a
Befogónak a négyzete
Egy összeget ád: – a *zsidó*,
Azt mondja: – "nü hát miért ne?"

Orvosi tanács.

– Bécs, 1908. November 14. –

Hajdan, mikor az emberek még
A lányokat baszni szerették:
A nagyobb városokba' haj'
Volt tömérdek sok gatyabaj.

S a paciens doktorhoz menve,
Kijött minden szarral bekenve:
Doktor figyelmeztette Kóhnt,
Hogy máskor, hogyha pinát fog,
Húzzon a *faszára* kotónt.

Ma másképp van s a páciensek,
Ha tripperrel doktorhoz mennek:
Doktor figyelmezteti Kóhnt,
Hogy máskor, hogyha picsát fog
Húzzon a *nyelvére* kotónt.

POLITIKA

Keleti Svájc.

Népek testvérisége Szent István koronája alatt.

Budapest, 1910. Február 11.

Álomkép.

Hazánk földje mindenfelőlrül
Bástyákkal van körülövezve,
S a nagyvilággal a Duna
Két hullámárja köti össze.

Kelet S Nyugatnak kézfogója!
Ezeresztendős határállomás:
Útjába állni a pogány világnak,
Nekünk jutott e nagy, szent hivatás!

Hol van még nép, mely annyi sebből
Vérzett volna, mint nemzetünk?
– De ne felejtsük, hogy *oláh, tót,*
Horvát s a többi is vérzett velünk!

Bolgár-oláh hajtásból nőtt ki
A hős, dicső *Hunyadi*-ág,
S *Kossuth, Petőfi*[7] lángelméjét
Megérti az egész világ!
A rettenthetetlen *Damjanichnak*
Örökké fényes lesz neve,
S a horvát *Zrinyit* Szigetvárnál
Ozmán nyíl terítette le.

---

[7]Kosut, Petrovič.

Irányi Dánielben[8] láttunk
Egy igazi honfi-ideált!
S *Martinovics* egy régibb korban
Eszméiért szenvedett halált.

Sokféle nép, nyelv, érzés, lélek!
És azt rebegi mindenik:
Hogy itt e *Honban* akar élni
Jó s rosszban a *sír széleig*!

Itt akar élni s anyanyelvén
Akar imádni Istent és Hazát,
S együtt dalolni hegyen, völgyön
A *Testvériség* béke-hymnusát.

Új korszak pirkadását látom,
Csodás jövő sasszárnya lebben:
Keleti Svájc! - sosem láttam még
Hazám felvirulását – *szebben*!

Magyar ökrök búcsúja Oderbergtől.

Berlin felől a gyorsvonat
Prüszköl, dübörg, vígan halad,
S én a kupé kényelmiben
Szemem körül legeltetem
A tájakon s a falvakon,
És a dübörgést hallgatom
S számítom, hogy hány óra kell,
Honom határát érni el?

S hogy Oderbergbe érkezék,

[8] Halbschuh.

Koromsötét volt már az ég:
Nagy állomás, füst, gőz s a nép
Tolong, zsivajg, mily tarka kép!
S a háttérben a füstön át,
Látom a vonatok sorát,
S míg gép, gép után jő s szalad:
Áll egy husszú *ökörvonat*...

MÁV nagy betűkkel írva rá,
Magyar ökröt visznek, s hová?
– Külföld magyar ökröt fogyaszt,
A külföld csak így tudja azt,
Hogy Magyarország létezik,
Ha ökörvonat érkezik.
– S rácsokon a nagy fejek
Bólintva búcsút intenek

A honnak, hol a rög felett
Lelünk még ökröt *eleget*.
S honi gangon hallom, mú, mú,
Ökör-szemekben mennyi bú!
Szemrehányás e hang talán?
Mú, Mú! mintha csak hallanám
Te haza mégy, oda, hova
Mi nem jutunk többé *soha*...

Honvágy.

A barcelónai tengerpartról.

(Spanyolország, 1906. Április 19.)

A darabont uralom korából.

Tengerparton ülök, karcsú pálmák alatt,
S hallgatom a sziklát rontó hullámokat.
Csend van körülöttem, csak a sirály vijog,

S bottal a homokba nagy betűket írok.

Messze, messze estem szülő szép hazámtól,
Míg itt bolygok, otthon rám senki sem gondol,
Pedig hívebb fia nincs Hazámnak, mint én,
Mindég ott jár a lelkem a nagy Duna mentén.

A tengerbe nézek s ím' Afrika felül
Mint szaggatott felhő, fecskecsapat repül.
Megdobban a szívem, mert a fecskecsapat,
Érzem, hogy keletre Honom felé halad.
Fecskék, vándorfecskék, menjetek, menjetek
Honom határárig meg se pihenjetek:
Mi vezérel oda? – Az Istennek ujja!
S kicsi fészkeitek építsétek újra.

Vigyetek Hazámba aranyos víg tavaszt,
S az eresze alatt csicseregjétek azt:
Hogy imámban áldást kérek a hazára!
Kristóffynak[9] pedig szarom a faszára.

Pluralitás.

A választási törvényekkel,
Andrássy roppant nagy port vert fel,
S ki iskolák küszöbét járta, rótta:
Plurálisban beszél azóta.

Gymnáz'jumot jártunk mi végig,
S tudományban gázolunk térdig.
S "Méltóságos" is van köztünk néhány itt,
Ki képvisel, igazgat és irányít!

[9] darabont külügyminiszter

Sok voksunk van, igaz, de én azt vélem,
S egyetértetek ti is tán vélem:
– Hogy jobb lenne még *plurálisba baszni*
Mint kevélyen három vokssal *szavazni*.

Vándoroljunk ki!

1906. Február 19.

Mi ez megint? – hányadszor van, hogy
Elfordúl tőlünk a király!
S egy bérenchad oktalan káróröммel
Templomunk küszöbének áll:

Hogy betörjön s kiszórja onnan
Szent ereklyéink s kincseinket!
Hogy kioltsa az oltár lángját
S verjen kezünkre rabbilincst!

Szeretjük nyelvünket, szokásainkat
S gyűlöl érte az idegen;
És Bécs felől Hazánkon át
Süvölt a szél zord hidegen.

Miért volna másképp? – hiszen nemzetünk
Csak mostoha – s a jószívű öreg
A maga *édes vérei* között
Minket hogy is érthetne meg?

Hol egykor Mátyás trónolt fényesen,
Hol tudomány és Igazság lakott:
Ma árnyak járnak s naplementekor,
Sötéten látunk minden ablakot.

Nem lakja senki, aki bölcs szavával
Előre vinné e hű nemzetet;

Csak egyszer hallanánk e szót: Előre...
– Hitünk, reményünk elmúlt, elveszett.

*

Hagyjuk hát a hiú küzdelmet,
Elég volt négyszáz éven át...
Menjünk! – nagy, széles a világ,
Keressünk máshol új hazát.

Romboljuk le vityilónkat,
Vágjuk le a nyír s tölgyerdőket,
Döntsünk le minden sírkeresztet,
S *temessük be a temetőket*.

Vándoroljunk el messze, a nagy
Atlanti óceánon át,
Vigyük magunkkal hű juhászkutyánkat
S kalickában vigyünk pacsirtát.

Kezdjünk a nagy prairie-ken újra
Építeni templomot, falvakat,
Felejtsük el, hogy régi otthonunk
Néptelenül üresen maradt.

Szántani fogjuk földeinket
S aranykalászt terem a föld,
S kieresztjük a pacsirtát
Mely ott kis fiókot költ.
Új élet fakad az új talajon,
És megszokjuk az új helyet,
S szabad hazában fogunk élni,
“Nyomor és szenvedés” helyett.

*

Belémerülök képzeletben,

A nagy jövőbe, – ámde mintha
Egy láthatatlan kéz szorítna
S egy hang halkan fülembe súgja:

“Haza – csak egy lehet! bárha a föld
Terem is magot bőven, jobban,
S ha kiereszted a pacsirtát,
Nem marad az ott, visszaszáll onnan”.

“Feledheti-e a barázdát
A pacsirta, amelyet megszokott?
Lehet-e a *Hazát* elfeledni,
Mely ezer évig a *Mienk* volt?

Ne menjünk! – Ne! Hisz visszajönnénk,
A szent, a drága ősi rögre...
Várjunk! – jön egy vihar, milyen még nem volt...
És szabadok leszünk örökre!

TUDOMÁNY

A Magyar Nyelv Világrekordja,

vagy:

Melyik a legkülönb magyar ember?

Az uraság *tekergeti* nagy hevesen a lányt,
A kereskedő *bedugja* ecetes korsó gyanánt,
A kanonok *gyügyölgeti* vén szotykáját pamlagon,
A káplán meg *cicerézni* tanúl kint a falvakon.
Bedurrant a csuklyás barát oly keményen, iszonyún,
Hogy szart fingik rimája, mint Rézi asszony a bucsún,
Hivatalnok feleségét *trütyölgeti* rendesen,
De *befirkant* az írnok úr a szajhának, csak legyen,
Doktor urak *hersentenek* szép taktusra csendesen,
A poéta meg *befütyöl* kedvesének ékesen,
A mészáros *megdolgozza*, ha megáll neki a lány,
Diákember *kecefícél* nagy sietve, szaporán,
Ács a kurvát jól *megmássza*, parasztlegény *kamatyol*,
Úgy van írva krónikánkban: a napszámos *kobakol.*
Bakancsosnak sok az esze, éjjel-nappal *tosznii* jár,
S habár keményen cselekszik, de csak *tököl* a huszár.
Csizmadia jól *beszurkol*, *besuvickol* a cipész,
A takács meg *mityolgatni* éjjel-nappal egyre kész.
A vasutas *befüttyent* hetykén s *benyom* a nyomdászlegény,
Brügöl a cigány és *tupiz* a napidíjas hevenyén,
Besavanyít a szakács s a harangöntő *bekollint*,
Csesz a varga jókedvében ősrégi szokás szerint.
A vadász *lő* ahová kell, ha a töltés jó kemény,
Bedörgöl a szobafestő, *pettyent* a vándorlegény.
Molnár ember csak *bugyizgat*, *besrófol* a lakatos,
Kádár legény *beverni* tud, *becsavar* az obsitos.
Becserez a tímárlegény, kéménypeprő meg *befűt,*

A markőrök *belökdösnek* ahol lehet, mindenütt.
A tudós csak *gecizni* tud, az ujságíró meg *petél*,
A gombkötő *pitykéz* és a kefekötő *bekefél*.
Stubicel a szobalánnyal a vigéc a hotelben,
Kanol a bakonyi kanász, de soha se fotelben.
Búgat a bús disznóhajcsár, ökörhajtó *besuhint*,
Beheppent a fürge pincér, a szakácsná, ha kacsint.
Benyes a szorgalmas kertész, *bereccsent* a laboráns,
Bojtár *götyöl* s a frajlának *behagyít* a praktikáns.
A tornász *meghúzza* a hölgyét és *befúr* az asztalos,
Megélvez a szolgabíró, ha a leány alkalmatos.
A rézöntő meg *becsörrent*, patikárjus meg *beád*,
Közösül a polgármester, lassan mozgatva farát.
Befreccsent a tűzoltó, ha megfeszíti az inát,
A dinnyecsősz *meglékeli,* hogyha kap potya pinát.
A konduktor egyre *likaszt* és *szurkál* a zord finánc,
Szakácsnét a kapu alatt *megböki* az ordinánc,
Zsandár-káplár tíz körméről *lekapja* a menyecskét,
Furvézernek *megdűteni* a lotyóját gyerekség,
Koslat a falusi kántor és *betol* a péklegény,
Párzik a bús filopozter minden hónap elején.
Háziur lakbérnegyedkor csinál két s több *numerát*,
Aki *steigerolni* szokott, annak semmi meg nem árt.
Mihaszna meg *gyakni* szokott, facér picsa ha akad,
A könyvkötő donnájával nagyhamar *összeragad*.
Azt mondja a nóta, hogy nincs se menyország se pokol,
Ennélfogva érthető, hogy még a pap is *kupakol.*
Hentes *meggyomrozza* hölgyét, hogyha jó kövér falat,
A miniszteri tanácsos rendszerint már csak *nyalat*.
Szabósegéd *megugorja* mint a kecske ringyóját,
A kovács meg *bevág* neki, mennykő üsse valagát,
Az inas csak *bagzani* tud, *hágni* pedig a kocsis,
Vén baroneszt jól *megcékel* könyv nélkül a hajdú is.
Hanem:
Szart sem ér a mesterségük, alhatnak ők alfelül,

A *hatökrös gazda baszik a világon egyedül*.

Magyar Ethnografia.

Házat épít s rombol
S krumplit eszik a *tót*,
Habár fekve baszik,
Ember soha se' vót.

Kockást hord az *angol*,
Bagózik s nem pipál,
Még mikor baszik is
Baedeckerből citál.

A jókedvű *francia*
Fecseg nappal, éjjel
S a farka szikráit
Szórja szerteszéjjel.

Tenger ellen épít
A *hollandi* falat,
Röptibe bassza meg
A besózott halat.
Tudós faj a *német,*
Gambrinusnak hála:
Még az is, ha baszik
Theória nála.

Svéd gyufa a maga
Skatulyáján lobban,
Ámde a svéd fasz is
Másutt baszik jobban.

Svájcinak bliktri a
Sok hosszú alagút,
Lányba szereti a

Jó széles valagút.

Alattomos *talján*
Elrejtett tőrrel jár:
Közel ne kerülj, mert
Könnyen megbuzerál.

A kevély *hidalgó*
Díszruhának örül,
Ékes spanyol gallért
Hord a fasza körül.

A ravasz *új-görög*
Nem tisztel ethikát,
Ha tyuksegget baszik
Az neki delikát.
Magyar zsíron él a
Drágalátos *horvát*,
S minden kutyaszarba
Beüti az orrát.

Persák ura a sah,
Szent könyvük a korán,
A leányt rendszerint
Kifurják már korán.

Tätowálja magát
S tolldíszt hord a *sziú*,
De leginkább mégis a
A faszára hiú.

Három világrészben
John Bull legnagyobb úr,
Hanem azért mégis
Picsán rugta a - *búr*.

Zsidó rőfje kurta,
Ha portékát szállít,
Még a faszával is
Megcsalja a Szálit.
Datolyával él és
Tevén jár az *arab*,
Az ő faszából is
Hiányzik egy darab.

Hogy lucskos valagát
A hidegtől ója,
Nadrágjába szarik
Grönnlandnak lakója.

Gatyát ünnepnap sem
Hord *néger* és *kafir*,
Ha kiszarja magát
Nem kell annak papír.

Hallgatagon ül az
Elmerengő *hindú*,
De a picsaszagra
Már ő is megnindú'.

Rizst eszik a copfos
Polgártárs *Kínába*,
Ha bambusszal verik
Tust szarik kínjába.

Turbánt hord a *török*,
Csak a kávét issza:
Százhúsz feleségét
Bassza össze-vissza.
Magyarral rokon nép

Finn, cseremisz, osztják,
A snapper pinákat
Ott sem ingyen osztják.

Bort iszik a *magyar*, nem pediglen vizet,
Leánynak, menyecskének jó szívvel megfizet.
De ha megharagszik, nem kell pina ennek,
Bassz' a Krisztusát az atyaúristennek!

A Halley üstökös átvonulása.

– 1910. Május 21. –

A kétfarkú üstökös elvonult
És veszedelmesnek nem bizonyult.
– Az asszonyok, kik várták a két farkat,
Abból bizony egy csipetnyit sem kaptak.
Mert az egyiket lefoglalta 'Vénus'
A másikat meg Jászay, a vén hus.

Az anyag körforgalma.

A falu végén egy *vándorlegény*,
Betért egy házba ebéd idején,
S jóízűn ette meg, amit kapott:
Kenyeret s hozzá egy nagy tál *babot*.

Vígan indult odább s amint megyen,
Síkon, mezőn, ösvényen és hegyen:
(H_2S)-eket eregetett,
Népszerűsítve ezt a képletet[10].

Egyszer aztán, hisz nincs benne titok:
Egy árok szélén lekuporodott,

[10] H_2S: a fing kémiai képlete.

S otthagyta, mit feldolgozott a “gép”,
Mit *szarnak* hí a közönséges nép.

Ő tovább ment, a szar meg ott maradt,
S a *nap* hintett rá aranysugarat,
S az *eső* ontva kristály-permetét,
A szar az *anyaföldben* oszlott szét.

Helyén pedig illatos *fű* fakadt,
Csalva magához pillét, bogarat,
És jöt egy *boci*, tarka volt amint
Illik – s a füvet ő ette meg mind.

A bociból *valódi marha* lett,
S vasúton Bécsbe hosszú utat tett;
Egy hét se telt el s ott szerepelt mán,
Mint “roast beef” egy főherceg asztalán.

S a marhából, mely minap még legelt,
Habsburg-Lotharing-vér alkatrésze lett,
Holnap már újra megváltozik mind:
A cifraságból *szar* lesz majd megint.

Epilógus.

A Magyar nemzeti múzeum 100 éves jubileumának ünnepségeihez.

– 1902. November 27-29. –

Mottó: Enfin deuls!

A sok hivatalos ünnepségnek vége,
A múzeum ismét együtt lehet végre.
Megcsodált a világ: Páris, Bécs, Paks, Siklós,
Képünket kiadta a jó őreg Nagy Miklós.
Hallottunk dikciót, – sampusz jól durrogott,

Láttunk sok szépasszonyt s *csillag* hullt itt, meg ott.
Sok benzin-szagú frakk a kasztliba került,
Végre Lőwynek a napja is felderült.
Hogy lantját ajazva ünnepelje együtt,
A múzeumot, a mely ma itten egybegyült.

De ha nézem e sok érdemes alakot,
Kik benépesítik ma e kicsiny lakot,
Megáll bennem a szó, elakad a hangom,
Pengetem, pengetem, alig szól a lantom.
– Azt gondoltam, hogyha e napot megérem,
A kollégiumot az égig dicsérem,
Leírom, hogy mit tud ez a *negyven* ember,
Van akkora, mint az Óperenciás-tenger.
Merész vonásokkal nagy képbe foglalom,
Hogy a mit e sok kéz "felszúr, kitöm, kiás":
"En gross és en detail" mind első qualitás.

Szép, szép a tudomány, tücsök, bogár, gomba,
Skarabeus mely szart turt Egyiptomba,
Rossz cseréppel tele rakott almáriom,
Lyukas garas, penész, ócska kalendáriom,
Kőbalta, mammut fog, miocén, pliocén,
Ezzel a sok szarral már torkig vagyok én.
Látok itt közöttük néhány ifjú kamaszt,
Kit még a tudásvágy fújtatója dagaszt:
Helyes, jól van ez így, én mindent megértek,
De ha ranglistában engem utolértek,
Ti is azt fogjátok mondani én vélem,
(Remélem ezt időt még én is megérem:)
"Szart ér a tudomány" – óh más, más az élet:
Napsugár, ifjúság, szerelem, költészet!

A lány az édes, a puha kacsók,
Az ajk, melyen csattan szerelmi csók,

Kibontott ingben varázs hó-kebel;
S lejjebb, ott, hol a szentély küszöbén
Térdre hull mind a gazdag s a szegény,
S fohászkodik a mennyek üdveért,
Minden nyelven a mit az ember ért;
De nyílik csak egy szóra: szerelem,
Mint gyöngykagyló, mely gyöngyöket terem.

Óh ég, ha látok szőke, barna lányt,
Elfelejtek én minden tudományt,
Ha csókolgatom róla bársonyát,
S édes titkát sejtem szűz fátyolon át:
"Corpus Numorum!" – hogy baszná meg a'
Magyar Tudományos Akadémia[11].

Mulik az ifjuság, elrohan az élet,
A sok muzeista egyszer majd elszéled,
Jön a halál édes, kegyetlen kaszával
S össze olvadunk a nagy világ-masszával;
Hiszem, találkozunk valami alakban,
Egy ily vidám nyájas kis baráti lakban,
– Mert hisz a sok szarbul, miből álltok, s vagytok,
Mit a természettől vesztek s oda adtok;
Egykoron újra vér, agy, erő, szív, ondó,
Eszme, kék leányszem, szívet lelket bontó,
Csók, vízcsepp, zivatar, moh, tölgyfa, hangyaboly,
Égben csapongó sas s hitvány, élősdi moly,
Koldus, tudós, király, rosztbif, tök és tojás,
Árpa, selyemgubó, méz és havifolyás,
Zöldpaszuly, sampányer, sajt, szalámi, virág
S lófasz lesz s más, miből áll ez a szép világ.
Legyen muzeum is s legyen ilyen asztal,

[11] ACorpus Numorum Hingariae magyar egyetemes címtár. Írta: Dr. Réthy László levelező tag. I-II. 1899, 1907.

Ahol Lőwy ismét titeket magasztal.

Pipa-versek.

I. Magyarázat prózában.

Bécsben a kapucinusoknál (ahol a császárok vannak eltemetve), X. atya volt náhány év előtt a magyar hitszónok (jászberényi származású, tatárfejű alak), aki vasárnap délutánonként eljárt a magyar tanyára (III. Traumgasse 1.) S ott néhányszor hallotta a Lőwy-féle verseket. Egyszer azután azt mondja nekem: Te, Lőwy, nekem van egy pipacsináló barátom St.-Pöltenben s az felkért engem, hogy szerezzek neki 2-4 soros verseket pipákra. Vannak neki német, olasz, cseh, lengyel versei, csak magyarok nincsenek még. Csinálj hát néhány jóízű magyar verset, ő azokat porcelán pipákra égeti s így készítményei az Ausztriában lakó magyarok közt is kapósak lesznek.

Szívesen, páterkám – válaszoltam – s legközelebbi alkalommal, hogy ismét Bécsbe mentem, elvittem a magyar pipaverseket.

II. A St.-Pölteni pipákra szánt versek;

A magyarnak a pipája,
Németnek a kutyája;
Szíjjad magyar a pipádat,
Baszd meg német a kutyádat.

Más: Ne adj kölcsön soha pipát,
Ha nagy, – baszd körül a picsát.

Más: Ez a pipa porcellány,
De megbasználak kis lány!

Más: Cseréppipa lika tág,
Víg a lány, ha megbasszák.

Más: Ez a pipa ki van festve,
Peng a baka fasza estve.

Más: Pipám füstöl, mint egy kráter,
Büdöset fingik a páter.

Más: Pipámnak van csutorája,
Nem pediglen szarva,
Tisztelendő úr gatyája
Mindig le van szarva.

Más: Tajtékpipán ezüst kupak,
Bizony Isten szép az,
De a kapucinus szerzet
Csupa bitang nép az.

Más: Szűz dohány kell a magyarnak,
A klastromban sokat szarnak.

Más: Szűz dohánynak jó az aromája,
Barátfasznak nagy a karimája,
Szűz dohányfüst karikáz a légbe,
De a barát sose jut az égbe.

Más: Megyfaszár kell a pipába
kapucinus fasz a – kutyaseggibe[12].

Végszó ismét prózában.

X. végighallgatott, csak annyit mondott: "Lőwy baszd meg a tudományodat."

[12] Ez nem vers, de igaz.

Szeizmográfia.

Az 1911. július 8 éjjel 2 óra 5 perckor volt földrengés alkalmából.

Ma éjjel az Alföldön végig,
Földrengés volt Pestig s Kecskemétig:
– Utóbbi helyen nagy pánik volt,
Rengés tört, pusztított, rombolt.

A pesti szeimografusoknak
Észleletei nyugodtabbak;
Lökések történtek itt is, az áll:
– De *legtöbb* mégis a *Fridánál.*[13]

A magyar nyelvtörténeti szótár.

A ballagi és Simonyi közt kitört akadémiai vita kritikája.

Írta: dr. Lőwy Árpád levelező tag.

I.

Az Aladárt, a *Ballagit,*
Ki egyhez s máshoz is konyít,
Szívesen megdicsérem itt,
Hogy megnyaggatta *Simonyit*.

– Ámbár héber volt még az attya,
Így szólt minap: Sok zsidó fattya.
Kinek faszán a sakterkés járt,
Ti írtok nyelvtant s magyar szótárt?
És hozzá még történetit,
Azt a sok ganef mindenit!

[13] „Maison Frida”: IV. Magyar u. 29.

Mit tudtok ti a történelemből,
Azt hiszitek, hogy az tán nyúlbőr,
Vagy ócska nadrág, vedlett holmi,
Mit újvásártéren gyűjt Dolfi?
Hogy igaza van-e, avagy sem?
Nem hivatásom, hogy keressem.
De annyi nékem is világos,
Hogy az a "Szótár" nagy hiányos.

II.

Magunk közt szólva, igazán:
Nyelvérzékünket sérti tán,
S megróhatjuk a magyart,
Ha gyakran vág ki *kutyaszart?*
Mert nem vesszük szószerint,
Szimbólum az, mely arra int,
Hogy a magyar, míg Buda áll,
Csak azt fizet, a mi dukál.
Szentesíté e szót az élet,
A jogérzet s a jogtörténet;
S kutyaszarról, mely szintén nyelvkincs,
A szótárban még említés sincs.

III.

Hasonló szimbólum a *lófasz*,
Történelmi és régi szó az,
Mit őseink, kik picsát baszt'nak,
Kivántak buzeráns olasznak,
A X-ik századnak végén,
Az óperenciás tenger szélén.

Midőn Lombardiában járva
Tekertek minden kuplerájba,

S farkuk mossák friss tiszta lével,
Színarany aquamanilével.

De tíz század múlt el azóta,
Nálunk is másképp szál a nóta,
A műveltség itt is kiterjedt
Megkedveltük mi is a segget.
– Ismerek én is többeket,
(Nem mondom azt, hogy köztetek)
Kik szarnak már a női nemre,
Kiket hím-segg gyújt szerelemre.

Ajtóperek szokták csipegni,
Magyar motívum nincs csipetnyi.
– Dehogy nincs, van, habár kevés:
Kutyafaszán vitézkötés.
Csak zseni kell, a ki megoldja...
Lángelmével bővítse, toldja;
Lesz loggia, erkély és facade,
Stilizálva kutya – faszát.

IV.

S mi legjobban feltünt nekem,
Hogy a szótárban nem lelem,
Pedig ott kéne állnia
Ez édes szónak, hogy: *pina.*

Igaz, hogy az a szép kis vályú
Piros ajkú, mosolygó szájú,
Melyet arany-göndör pelyh árnyal
S körötte szűzi illat szárnyal.
Olyan, mint hajnalon az álom,
Mint harmatcsepp selyem pókhálón,
Virágkehely, melyben a kikelet,

Első napsugarát fürösztötte meg.
Szent forrás, melyből édes üdv fakad,
S rózsákkal hinti be a sivatagokat.

– Hamvas barack, melyhez az ágon,
Nem nyúlt még senki a világon.
S ha hozzá nyúlok – ím' felroppant
(Óh édes kép, szívem megdobbant.)
Igaz, hogy ez még csak talány,
Nem történet a szűzleány.

Ámde menjünk kissé tovább,
Bogár lesz csakhamar a báb,
Kinyíl a rózsa, ki a tökvirág:
Jól mondja Plató, hogy "szar a világ"
– Pinából *picsa* lesz, elhiheti
Ballagi is, hogy ez történeti...[14]
Ilka az aranyos, Klári, Jászay,
Kiket végig basztak farkaknak százai,
Miket, ha raknának szép rendbe sorba,
Telegrafálhatnánk Hong-Kong s New-Yorkba
S a meddig tenger s az ég összeér,
Hogy *Simonyi szótára* szart sem ér.

Megjegyzés:

Az igazságnak megfeleljen ki kell jelentenem, hogy ez a vers elejétől végig csupa *tréfa*, mert Simonyi Zsigmond "Magyar Nyelvtörténelmi szótára" irodalmunk legbecsesebb terméke.

[14] Ez benne van a szótárban

Érettségi tételek.

Nagyságos Dr. Lőwy Árpád olajjal szagtalanított szarvasi kormányképviselő számára.

1906.

I. Magyar nyelv és irodalom,

1. Mondja meg ön: a "csuklyában jár a barát" mondatban a *ba* szótag rövid-e vagy hosszú?

2. Hogy érti ön Ágnes asszonynak ezt a sorát; "Mocsok esett lepedőmön, ki kell a vérfoltot vennem"? – *Minő vérfoltot* gondol ön?

3. Mi van az "Egri leány"-ban? *Domborítsa* ki, ha tudja, a leány alakját.

4. Hallottak-e valamit Szarvason az *altáji* nyelvészetről?

5. Mi a *szarvas* szó etimológiája és jelentései? - (Város, állat, kifli, nyelvtudós, árnyékszékkulcs.)

6. Idegen születésűek helytelen *metathesis*t alkalmaznak a következő szavakban: picsakongó életmód, pinalatnyi felvétel, lebaszakolt ellenség. Hogy vannak ezek helyesen?

7. Hogy választja el helyesen a következő *összetett* szavakat: alfelosztás, közösülés, faszállítás, ünnepinász, szarvastag, egyszerbasszon, (egy darab asszony), Szarkapál, Telepicsalád, minapicsája...

8. Fejtse ki a *hangrendi párhuzamot*, mint a magyar nyelv egyik jellemző sajátságát a következő példákon: nyel és nyal, teker és takar, szeret és szarat, lőszer és lószar, egyveleg és egy valag, feszeleg és fasza lóg, szertár és szart ér.

9. Vajjon abból, hogy a magyar *mony* hátulról *nyom*: lehet-e arra következtetni, hogy már a honfoglaló magyarok közt is voltak buzeránsok?

10. Miért van az, hogy az ing accusativusa *inget*, a fingé *fingot*? (Felelet: mert a fing alhang).

11. Lehet-e a szavak hasonló hangzásából az illető nyelvek rokonságára következtetni? péld. a magyar húr s a német

Hur, – magyar kurva, latin curva; görög λωφος (lófos), a magyar lófasz, latin fingo és a magyar fingó, az olasz basta és a baszta?

12. Hogyan érti a "Cornevillei Harangok" c. operette e helyét: Sok szép lánynak, *ó jaj behánynak...*? Van ilyen variánsa is: Sok szép leánnyal, óh jaj be hány *nyal*!

13. Melyik közismert magyar költeményben fordul elő e sor? "Tudhatta közöttünk nem *vala gát"*. – ki írta ezt a verset: Arany János e vagy Lőwy Árpád?

II. Latin nyelv és irodalom

1. Mi volt a "fas" a rómaiaknál? - Mikor mondta a római: ne fas!

2. Minő nemi szabályokat kell a hím és a nőneműek egyesítésénél szem előtt tartani? Mereven különálló-e a genus masculinum végzete a genus feminimumétól?

3. Visszavezethetők-e a közös alapszóra a következő szavak: sardinia, Sardanapal, sardes, Sarmata, saracenus, sarcasmus, sarcophag és sartira (röviden satira)?

4. Mit tud a lapostetü szerepéről a római háznál? - Idézze latinul!

5. Ha egy tót kompánia neki ül a pityizálásnak, hogy mondjuk ezt latinul? (Felelet: "Totos mundus vult becsipi.").

6. Igza-e az, hogy Ovidius a keservek könyvét Tomiban írta? (Felelet: Nem igaz, Trstenán írta: "Libri Trstium".)

7. Mondjon egy jó rímet erre, hogy: lutherani comburatur. (Felelet: Serviani tamburantur!).

III. Történelem és műtörténet.

1. Tarthatnak-e a magyar osztrák delegáció tagjai egymás közt közösülést?

2. Meddig hevert Napóleon tehetetlenül Szent Ilonán?

3. Hol székeltek a pápák többet, Rómában-e vagy Avignonban?

4. Milyen nemzetiségűnek tartja ön Andrea del Sar*tót*?

5. Írja le szemléletesen a pinakothéka facadejait.

6. Volt-e az ó-keresztény templom*ba' szó*szék?

7. Mit tud ön Proserpináról, Agrippináról és Filippináról? Megtudná ön mondani, melyik volt nagyobb?

8. Hogy hívták Sardou-t gyermekkorában? (Felelet: Kakadu).

9. Mit tud ön az *algecirázi* konferencia lefolyásáról?

10. Van-e etimológiai összefüggés e két szó között: fallosz és lófasz? Ha igen, melyik az eredeti alak?

IV. Görög nyelv és irodalom.

1. Milyen értelmi árnyalat van ἁβροδβατύσ és ἁβροδβατοϊσ közt?

2. Mit jelent a δαρδάυω ige és milyen igekötővel áll? (Felelet: δαρδάνῳ alszom, rendesen Κατά -val).

3. Volt-e eset a görög grammatikusoknál arra, hogy genus masculinumba tették azt, amit voltaképpen genus feminimumba kellet volna tenni?

4. Hogy tudjuk meg, hogy a görögben semleges-e valamelyik főnév? (Felelet: ha előtte áll a τό - szócska).

V. Természetrajz.

1. Hányféle fa-szú van? (Felelet: kemény és lágy faszú).

2. Mi az oka, a vágott fa-szú újabbkori nagy elszaporodásának?

3. Hányféle tyúk van? (Felelet: Gyöngytyuk, fiastyuk és baszhatjuk).

VI. Mathematika és fizika.

1. Mekkora a π nagysága? – Bővül-e inkább, vagy szükül?

2. Ha egy nő 3 nap alatt, egy férfi 5 nap alatt végez el külön-külön bizonyos munkát, mennyi idő alatt végzik el együtt? – s mikor jön ki jobb eredmény?

3. Melyik frakk az, amelyiken villamos áram fut végig, ha simogatják: (felelet: a rókafark).

4. Az emberi test végtagjai ugyebár mind emeltyűk? Rendelkezhetünk-e vajjon mindenikkel tetszés szerint bármikor? (felelet: mi igen, a kormányképviselő úr azonban csak ritkábban...)

A szarvasi érettségistákhoz.

– 1906. június 25. –

Kedves fiuk, önök érettek hát ma,
Hisz megérik a tök is és a szilva,
Cseresznye, karalábé és a birs,
Meg kell hát érni a diáknak is.

Megértek, igaz, de hát ez még semmi,
Az érett diák csak "izé" egy "senki"
Nullák önök, kik Elláknak, Belláknak,
Persze roppantul imponálnak,
Kik "polgáriba" járnak s önöket
Már parthieknak nézik s a múlt hetet
Átdrukkolták önökért s nagyba' lesték,
Az eredményes mai estét!

De mi, kik láttuk, hogy önök *mit* tudnak'
S nem firtattuk nagyon, *mit nem* tudnak'
Mi csak nulláknak nézzük önöket,
Mikből azonban még *minden* lehet!

Annyit tudnak, hogy az élet útjára
Neki indúlhatnak – botorkálva,
De hogy valamit el tudjanak érni:
Most kell még csak erejüket összemérni!

Vegyétek tehát szívesen, ha e szókat
Intézem önökhöz útravalónak:
Kövessék ezeket szívükbe zárva,

Az élet rózsás s tüskés útját járva:

Első szavam: tiszteljék és szeressék
Szüleiket – ez első kötelesség;
Nevelték gonddal s mennyi verejtékkel,
Míg a mai szép napot érhették el.
Soha ne feledjék, hogy önök adósok,
A hála s köszönet soha nem lehet sok.

Második tanácsom, mit szívükre kötök:
Tanáraik nevét becsüljék meg önök,
Jó szüleik után ők azok, akiknek
Éltük fogytáig legtöbbet köszönhetnek!

Én is ez iskola falai között rég,
Nevekedve, hálásan gondolok még
Tanáraim minden intő szavára,
S látom, hogy bevált mind, sorsom javára.
– Egy férfi volt köztük, kinek neveit
S ezüstfehér fejét tiszteljük itt:
Kihívott egyszer "lélektan"-ból engem,
S "nem készülve" én vakon bele mentem,
"Dupla vagy semmi" s gondolomra,
S összebeszéltem fűt-fát egyhalomba.
Ő rám nézett és így szólt, "*hasbeszéd* ez,
Nem méltó ez családja jó nevéhez".
– Azóta, hogy az életbe kiléptem,
S az élet utján egy s mást el is értem

Az *igazság s őszinteség* az elv
Melytől egy hajszálnyit sem térek el;
És hogy ez elvek bennem vérré váltak:
Köszönhetem ezt *jó Benka Gyulának.*

A harmadik nekem a legszentebb szó,

Mely, mint az égbetörő Csimborasszó,
Mindennél nagyobb és drágább; ez a
Mindnyájunk anyja, az édes *Haza!*

Tekintsék mától fogva magukat, mint
Akik felé az idő úgy tekin',
Mint akik a kik e hazáért fognak élni.
S nem fognak soha tétovázni, félni,
Vagyont és életet áldozni fel,
Ha a hazáért odadobni kell!

Tovább megyek: *az emberszeretet*
Vezérelje minden lépésüket!
Az önzés boldoggá nem tehet senkit,
Szeretet alkotja a világ rendjit,
A szeretetnek melege a nap,
A mely körül a bolygók forganak,
S a nagyság felé az a férfiszív jut,
Mely több *eszményt* megért s *szeretni* tud.

Mindazt, amit én önöknek itten mondottam,
Tanáraik már elmondották jobban;
De *én* sem válhatok meg Szarvastól anélkül,
Hogy e szavakat nem hagynám emlékül!
– Legyenek honfiak, legyenek emberek!
Az Isten áldása kísérje önöket!

BÚCSÚZÁS

Ha meghalok.

Előlegzett hattyúdalom.

Ha temetést látok, elgondolom,
Milyen lesz elmulásom egykoron?
Évtizedek mulva, ha öregen
Lepattant húrú kobzom leteszem.

Tudom, hogy mit írtam, a dalok,
Szerteszóródnak, hogyha meghalok:
S nem ölt gyászt a "Petőfi-Társaság"
És nem idéznek "antológiák".

De kik értették költő voltomat,
Hogy még a *szarban is* van gondolat:
Dícsérni fogják Lőwyt, a ki holt,
Mert Lőwy *ember* és *poéta* volt.

Ha jön a halál, jöjjön, mit nekem!
Míg nemzetem lesz, megmarad a nevem;
Barátaim[15] kiket szerettem én,
Piramist szarnak sírom tetején!

Utógöröngy:
S ha mindeniktek e nagy szarhalomba,

---

[15] Barátaim száma:
1909 október 27.-én 2521,
1910. Május 7.én 2902, szeptember 7.én 3050
1911, június 26.án 4108.
A további feljegyzéseket abbahagytam.

Belétűz egy kicsinyke kis virágot:
Íme fiúk, ilyennek látta Lőwy
Ezt a szép, nagy, dicső, csodás világot!

Búcsú a hőlgyvilágtól.

(Azoktól az édes, kecses, bájos, csacska, hamis tündérektől, akik megkínozták, de meg is aranyozták életem folyását.)

A férfiaktól elbúcsúztam már,
A sír örök csendes békéje vár.

Ott örök szép álmokat álmodom,
És lesz virág mindig a síromon.

Arra menve, hölgyek – megálljatok:
A síromra "Eau de Cologne"-t pisáljatok.

A gramofon.

Csodás század! nem volt ilyen
Mióta e földtekét
A sóvárgó, küzdő ember
Túrja, fúrja szerteszét.

A tudás, diadalútját
Phőbusz lován járja itt,
Feltörte a nagy természet
Titkainak zárait.

Nincs halál többé, – az élet
Alakot vált csak s amit
Egykor az égben kerestünk:
Az öröklét? – itt van, itt.

A gondolat nem halhat meg!

Gutenberg betűivel
Kötjük meg a szót s az eszmét,
S ha jó, szép, nem veszhet el.

Nem vész el a dal se többé,
Mely egy ajakrul elrepül,
Hallgathatod búba, gondba
Magadban is egyedül.

Gramofonba mondok verset,
Mielőtt én meghalok;
Elporlok, mint falevél, de
Nem halnak meg a dalok.

Hogyha egykor asztaltársak,
Ültök a szokott helyen,
S füsttel tele a levegő,
S kint zúg a szél hidegen:

S ha talán rám is gondoltok még,
ki már semmisem vagyok,
Huzzátok fel a gramofont,
Hogy megszólaltassatok.

És egyszerre megindul a
Gramofonnak kereke,
S Lőwy szelíd hangon szól, hogy
Lófasz a seggedbe.

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ **2**

LŐWY ÁRPÁDHOZ ÍROTT VERSEK **3**

LŐWY ÁRPÁDRÓL 3
ENDRŐDY SÁNDOR ÜDVÖZLETE LŐWY ÁRPÁDHOZ 4
LANTOS LŐWY ÁRPÁDHOZ 4
LŐWYHEZ 5
ÓDA LŐWY ÁRPÁDHOZ 5
LŐWY ÁRPÁDHOZ 7
HOLLÓ BARNABÁS MESTERHEZ, A LŐWY-SZOBOR MEGALKOTÓJÁHOZ. 8
SZÁVAY GYULA ÜDVÖZLETE LŐWY ÁRPÁDHOZ 9
AZ EZREDIK FELOLVASÁSRA 10
ÜDVÖZLŐ VERS LŐWY ÁRPÁD NEVENAPJÁRA 12
BÚCSÚ LACI BÁCSITÓL 13

PROLÓGUS **15**

AZ IGAZI MAGYAR BESZÉD 15
PÓTLÉK 16
AZ ÉN KÖLTÉSZETEM. 17
HÖLGYESTÉLY 17
LŐWY ÁRPÁD ÉS A MAGYAR NEMZET 18
UTÁNZÓIM 18
APAI FIGYELMEZTETÉS: 19

PAJZÁN VERSEK **20**

A PROTEKCIÓ 20
ÖREG ÓRÁK A MÚZEUMBAN. 20
BUDAPESTEN ROHAMOSAN HALAD. 21
AZ ÉLETKOROK. 21
TISZTESSÉGTUDÁS. 22
A STEFÁNIA ÚTON. 23
AZ ÉLET 24
A HALÁL 25

DREADNAUGHT. 26
A PROFIT. 27
A NAGYZOLÁS. 27
A NAGYZOLÁS. 29
MÁJUSI IDYL 30
EGYKOR ÉS MOST. 31
ÜDV LÁSZLÓ NAPJÁRA 31
JUBILAEUM. 33
FEKETE RÓZSIKÁHOZ. 33
K. JÁNOS BARÁTUNK HÁZASODNI KÉSZÜL. 34
A TRAGÉDIA VÉGE. 35
A DISPUTA. 35
SZEGÉNY JÁNOS TÖRTÉNETE. 36
AZ IDEI DRÁGASÁG. 38
KARDAL A DOKTOROKRÓL. 38
MATER CERTA, PATER INCERTUS. 40
ÖZVEGY GYÁSZ. 40
SZÓRAKOZOTT SZERELMES. 41
DR. H. PISTÁT SZÜLETÉSE 60.IK ÉVFORDULÓJÁN ÜDVÖZLI DR. LŐWY ÁRPÁD 42
A NAGY SEPRŰ. 44
HÁZASÉLET. 44
HA A VÉN LEGÉNY NŐSÜL. 46
HÓDOLAT A NŐI SZÉPSÉG ELŐTT. 47
DR. F. LÁSZLÓHOZ. 47
HÁZASODJUNK, ... 48
AMERIKAI PÁRBAJ. 49
KAMASZ TUDÓSOK. 50
A SVÉD GYUFA. 50
A HELYZET SZOKATLAN... 51
MELEG VACSORÁT A BAKÁNAK. 52
ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ. 55
ÜDVÖZLŐ VERS RAJNÉGER SIMIHEZ. 56
VERS JÁNOS ESKÜVŐJE NAPJÁRA. 57

ÚTON-ÚTFÉLEN. 59

LEVÉL TURAPÓNAK RÓMÁBA. 59
EGY HONLEÁNY RIGÁBAN. 61
MEZŐHEGYESNEK ÜDV. 63

TORDAI NEVEZETESSÉGEK..... 64
A CSEH OROSZLÁNHOZ..... 64
AZ ATLANTI ÓCEÁNNÁL..... 64
MOSZKVÁBAN..... 65
CSALÁDI ÖRÖMÖK..... 66
TESTVÉRISÉG..... 67
AZ ELSŐ "W.C."-NEK ÜDV..... 67
AZ AUGUSTINER BRäU-BAN..... 69
GRANADA EGYKOR ÉS – MOST..... 70
BÜZÉRNAGY SPANYOLORSZÁGBÓL VISSZATÉRT..... 71
HŐRMANNAK ÜDV..... 72
SZARVIRÁGOT LÁSZLÓ NAPJÁRA..... 72
AVIATIKA..... 74

LOYALIS CIKLUS 76

NÉPHYMNUS..... 76
GOTTERHALTE..... 77
A KÖRTEFA..... 78
A HABSBURGOK..... 79
HÓDOLÓ CANTATE..... 80
A BÉCSI KRIPTA..... 80
A BÉCSI KRIPTA KIBŐVÍTÉSE..... 81
A CHLOPII MANIFESZTUM..... 81
ÉS MOST HULLJON LE A LEPEL..... 82
A REHABILITÁLT RÁKÓCZI..... 83
HÁTRAHAGYOTT VERS..... 84
AZ IGAZSÁGOS OSZTOZKODÁS..... 84
A BARRIKÁDOKON..... 85
THALY KÁLMÁN V. B. T. T..... 86
VISSZASZÍVÁS..... 88
A CSÁSZÁR ALTEREGÓJA..... 88
LŐWY ÁRPÁD CSÁSZÁRI ÉS KIRÁLYI KITÜNTETÉST VÁR..... 89

A LIPÓTVÁROSNAK. 90

HAZA HOZTÁK A RÁKÓCZIAKAT!..... 90
A HÁBORGÓ BALATONNÁL..... 90
KIRÁLYI CÍMVÁLTÁS..... 91
A PESTI TAVASZ..... 92
VÁMBÉRI UNOKÁJA..... 93

FÉLSZÁZAD MÚLVA. 93
LUEGER KÁROLY. 94
JELTELEN SÍROK. 95
A MAGYAR NEMZET JÖVŐJE. 95
KAMARÁSOK. 97
HONFOGLALÓ ÁRPÁD ÁLMA. 98
PYTHAGORÁS TANTÉTELE A DERÉKSZÖGŰ HÁROMSZÖGRŐL. 99
ORVOSI TANÁCS. 100

POLITIKA 101

KELETI SVÁJC. 101
MAGYAR ÖKRÖK BÚCSÚJA ODERBERGTŐL 102
HONVÁGY. 103
PLURALITÁS. 104
VÁNDOROLJUNK KI! 105

TUDOMÁNY 108

A MAGYAR NYELV VILÁGREKORDJA, ... 108
MAGYAR ETHNOGRAFIA. 110
A HALLEY ÜSTÖKÖS ÁTVONULÁSA. 113
AZ ANYAG KÖRFORGALMA. 113
EPILÓGUS. 114
PIPA-VERSEK. 117
I. Magyarázat prózában. 117
II. A St.-Pölteni pipákra szánt versek; 117
Végszó ismét prózában. 118
SZEIZMOGRÁFIA. 119
A MAGYAR NYELVTÖRTÉNETI SZÓTÁR. 119
ÉRETTSÉGI TÉTELEK. 123
I. Magyar nyelv és irodalom, ... 123
II. Latin nyelv és irodalom 124
III. Történelem és műtörténet. 124
IV. Görög nyelv és irodalom. 125
V. Természetrajz. 125
VI. Mathematika és fizika. 125
A SZARVASI ÉRETTSÉGISTÁKHOZ. 126

BÚCSÚZÁS 129

HA MEGHALOK. 129

BÚCSÚ A HŐLGYVILÁGTÓL. 130
A GRAMOFON. 130

TARTALOMJEGYZÉK 132